

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

грудень 2006, ч. 19

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Українське Товариство допомоги іммігрантам «ЗУСТРІЧ» було засновано у Монреалі у 1997 році. Причиною заснування Товариства була необхідність створення організації, яка би представляла національно свідомих іммігрантів останньої четвертої хвилі імміграції як складову частину Конгресу Українців Канади і як одну з суспільних формацій міста Монреаль (Квебек, Канада). Метою

Спеціальне число - 2 роки Майдану!

“В нас існує традиція “оплакування” поразок, а не гордість, святкування своїх перемог. Ми плачемо над Берестечком і Крутами, де нас били, замість того, щоб оспівувати Конотоп і Жовті Води, де били ми.

Олесь Доній

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Товариства «ЗУСТРІЧ»

була і є допомога новоприбулим з України інтегруватися в життя української громади і в спільному Монреалю в цілому. Ця мета досягається шляхом організації зустрічей, вистав, спектаклів, подорожей, вечорів відпочинку тощо.

Приєднуйтесь!

«ЗУСТРІЧ» запрошує усіх, хто має цікаві ідеї і хто готовий взятися за їх виконання.

Від Редакції:

Це число “Оттавського Вісника” видане завдяки підтримці Товариства «ЗУСТРІЧ»

А “ОВ” вітає всіх наших читачів і традиційно бажає щасливого Нового 2007 року та Веселих Свят!

Тамне стає явним: у дні
Майдану-2004 танкісти з

«Десни» рвалися на своїх бойових машинах у Київ — на штурм Банкової. Їх зупинило лише рішення Віктора Ющенка брати владу без застосування зброї

Культурний «байкар» України Лесь Подерв'янський віднедавна любить розповідати журналістам під чарку рекламованої ним горілки «гостро-хринової», чим він займався під час Помаранчевої революції: «Ми з друзями створили мобільний загін із 30 чоловік. Він складався, в основному, з колишніх офіцерів підрозділу «Альфа». Підпорядковувалися ми безпосередньо штабу революції, і нас планували кидати на особливо небезпечні ділянки. Але жодного разу так і не кинули. Хоча народ підбрався бойовий і, маю підозру, озброєний. Здавалося навіть — ці хлопці хочуть, щоб на Майдан пішли танки. З якою замріяністю в очах вони казали мені: «Ти не знаєш, як танки красиво горять...». Це зізнання — одне з багатьох зізнань «по секрету», що стосуються можливості застосування зброї не лише злочинним режимом Кучми-Медведчука-Януковича, а й «помаранчевими» революціонерами. Спокуса піти на штурм і відповісти на удар ще сильнішим ударом була великою, і дуже добре, що наша демократична, ввічлива, весела революція обійшлася без крові.

Були дні, коли до кровопролиття залишалося кілька кроків. Уже всі знають про «готовність номер один» внутрішніх військ Білокозня-Попкова, які от-от мали вирушити з Василькова, Петрівців, Борисполя на Київ і «задавити» Майдан. Однак донині майже ніхто не знає про те, що у вирішальні дні Помаранчеву революцію готувалася підтримати ще потужніша збройна сила - танки Північного оперативного командування. Вони вже прогрівали мотори й чекали останньої відмашки народного Президента.

Про це знали тільки п'ятеро. Про цей максимально законспірований план знало дуже вузьке коло людей - власне, їх можна перерахувати на пальцях однієї руки.

Микола Щербина, підприємець, керівник фірми «Сіріус», що займається будівництвом і газовидобутком (нині позаштатний радник Президента Ющенка). Саме він був ініціатором «танкового сценарію».

Михайло Дорошенко, редактор «УМ», після виборів також позаштатний радник Президента.

Іван Плющ, народний депутат України від Чернігівської області, на час виборів - один із лідерів «Нашої України».

Віктор Ющенко, тоді - кандидат у президенти.

Віктор Безпальчук, полковник, начальник 169-го навчального центру Сухопутних військ ЗС України «Десна». Саме йому випадало стати «генералом революції».

Крім того, частково в деталі плану були посвячені кілька людей із числа заступників Безпальчука по танковій бригаді, розквартированої у Десні на Чернігівщині. «Помаранчеві» танки мали стати адекватною відповіддю на можливе використання тодішньою владою внутрішніх військ для ліквідації вогнищ спротиву в центрі Києва. Водночас план передбачав застосування бойових машин для штурму Адміністрації Президента та Кабінету Міністрів.

Два танки - на Банкову, один - на Майдан. «Ясна річ, про стрілянину з танкових гармат по вікнах АП не йшлося, - каже Михайло Дорошенко. - Це лише в Росії можуть розстрілювати прямою наводкою з танків органи державної влади. У нашому випадку сама поява кількох Т-72

чи Т-80 на Банковій мала справити вирішальний вплив на озброєних захисників президентської Адміністрації. Російський (чи кримський — досі точно невідомо) спецназ, на нашу думку, просто розбігся б, якби на нього пішли танки під помаранчевими прапорами. Таким чином, революціонери без проблем увійшли б до АП. Усе залежало від згоди самого Віктора Андрійовича на такий варіант».

А ймовірність реалізації цього плану на піку протистояння здавалася дуже ймовірною. Згідно з «творчим задумом», для розрубання вузла політичної кризи достатньо було семи-дев'яти танків. Зайти в Київ вони мали з боку Лівого берега. На Банкову відряджалися два екіпажі: один — з боку Лютеранської, інший - з Інститутської. Таким чином, спецназівці опинялися в танкових лещатах. Також передбачалася поява танків біля Кабміну, студійно-апаратного телекомплексу на вулиці Мельникова (для остаточного викорінення «темників»). А танк із самим полковником Безпальчуком, згідно з тим самим задумом, повинен був під'їхати на Майдан і зупинитися біля сцени під час мітингу. Звідти мав вийти Віктор Володимирович (до речі, за іменем і по батькові - тезка Медведчука) й відрапортувати Вікторові Андрійовичу по-військовому на кшталт такого: «Товаришу Президент! Танкова рота у ваше підпорядкування на захист української демократії прибула!»

«Миколо, де ти вештаєся, ми тебе чекаємо!». Отже, на п'ятий день Майдану Щербина прибув у «Десну» - він був зв'язковим. За домовленістю, після згоди Ющенка на входження танків у Київ Плющ або Дорошенко мали передзвонити Щербині на мобільний. Пароль був таким: «Миколо, де ти вештаєся, ми тебе чекаємо!» Після цього Щербина передав би сигнал Безпальчуку. Цікавий факт: «замполіт» у «Десні» запідозрив у поведінці Безпальчука та ще кількох командирів на тлі революційних подій щось «неладне» і, кажуть, «накапав» у штаб. Звідти прийшов генерал проводити «розбір польотів». «Розулювати» ситуацію у «Десну» хутко прибув і Іван Плющ. Йому це вдалося. Генерал поїхав, «танковий проект» лишився в силі. Ющенко думав над таким сценарієм два-три дні. Вагався. На той час уже почалися переговори за «круглим столом» за участю Квасневського, Солани та інших міжнародних посередників, і лідер «Нашої України» почав схилитися до думки, що в разі застосування сили «Європа нас не зрозуміє». Мовляв, потрібно брати владу мирним, демократичним шляхом.

Звісно, якби силу застосували Янукович-Медведчук-Кучма, все могло повернутися інакше, і десь на підходах до Києва могла відбутися швидкоплинна «Курська дуга в мініатюрі». Піковим днем, пригадується, було 28 листопада, коли Юлія Тимошенко зі сцени Майдану закликала до захоплення АП, а Ющенко намагався стишити войовничий запал. Постфактум Юлія Володимирівна пояснювала, що 28-го справді надходили відомості про початок маршу кучмівських внутрішніх військ спецпризначення на Київ. Цитата за «Українською правдою»: «Так, у Василькові війська були приведені у повну бойову готовність о 22:50; о 23:10 почалося шиккування колон; наказ про відбій надійшов о 23:58. У Петрівцях погрузка машин почалася о 23:30; наказ про відбій також надійшов о 23:58». За словами Тимошенко, операцію вдалося відвернути, бо знайшлися чесні офіцери і повернули війська. «Давайте подякуємо офіцерам, які зупинили державний закат!» - закликала на мітингу леді Ю.

Саме 28 листопада - причому цілий день - прогрівали мотори й «помаранчеві» танки в «Десні»,

готові до марш-кидка на столицю. І саме після цього важкого дня Ющенко дав остаточний відбій проведенню танкової операції. Кажуть, танкісти з горя понапивалися. Вони дуже хотіли захистити революцію. Романтики... До речі, тоді були розмови, що на бік «помаранчевих» готові перейти ще кілька військових частин.

Полковник став генерал-майором. Зараз Віктор Безпальчук воліє не розповідати про події тих днів у «Десні». Воно й зрозуміло: ініціатива в нас карється, і хтозна, як до його намірів влаштувати танкову атаку на Київ поставиться начальство та будь-яка влада. Хоча 24 серпня цього року полковник Безпальчук, начальник 169-го навчального центру Сухопутних військ Збройних сил України, отримав із рук Анатолія Гриценка — колишнього «штабіста» Ющенко, а тепер — міністра оборони, — погони генерал-майора. Утім у званні Віктора Володимировича підвищили не за ті революційні «подвиги» (про них Гриценко й не здогадувався), а з нагоди 14-ї річниці незалежності України. А разом із Безпальчуком генералами стали ще 19 військовослужбовців ЗСУ.

Погано думали ми про «Десну»... Така-от історія про інший бік можливого застосування «силового сценарію». У «дні совісті» наша армія виявилася-таки на боці народу, а не режиму. Хоча напередодні революції її підозрювали в протилежному. Захищуємо, зокрема, заяву управління прес-служби Міноборони.

«21 листопада на брифінгу в штабі кандидата в президенти України Віктора Ющенко народний депутат Петро Порошенко зробив заяву про те, що до Києва... рухається бронетанкова колона з місця дислокації Навчального центру Сухопутних військ Збройних сил України «Десна». У зв'язку з цим Управління прес-служби Міністерства оборони України уповноважене заявити, що дана заява... не відповідає дійсності і є провокаційною. ...Всі з'єднання, частини та підрозділи Збройних сил України перебувають у пунктах постійної дислокації. Вся штатна броньована техніка знаходиться у парках військових частин і надійно охороняється. Слід нагадати, що Збройні сили у своїй діяльності керуються виключно Конституцією України, Законом України «Про Збройні сили України» та іншими нормативно-правовими актами... Управління прес-служби Міністерства оборони України розцінює заяву народного депутата Петра Порошенка як таку, що спрямована на дестабілізацію ситуації в країні, свідоме залякування суспільства та дискредитацію військовослужбовців Збройних сил в очах власного народу». Як виявилось, в «час ікс» армія не дала себе дискредитувати в очах народу. Навіть навпаки.

Дмитро ЛИХОВІЙ

Ющенко могли отруїти двадцять осіб

Можливість отруїти колишнього кандидата в президенти Віктора Ющенко мали близько двадцяти осіб. Про це повідомив начальник головного слідчого управління Генпрокуратури Ренат Кузьмін. "Виявилось, що коло це досить широке – більше двадцяти осіб, які потенційно мали таку можливість", - заявив він, говорячи про людей, які могли отруїти президента.

Він також розповів, що в цій справі слідство розробляє кілька версій. "Крім версії, що це могло відбутися на дачі Сацюка (колишнього заступника голови СБУ), перевіряються й інші версії", - сказав він. "Це могло бути як найближче оточення президента, люди, з якими він часто спілкувався, так і обслуговуючий персонал. А таких людей, повірте, достатньо", - розповів він. "Як ви розумієте, чужих людей там не було – ну не обідає і не вечеряє кандидат у

президенти зі сторонніми людьми, які можуть його отруїти!" – заявив Кузьмін. Він підкреслив, що у Ющенко в той період була Служба безпеки. "І вони мали якось забезпечити безпеку кандидата в президенти".

Луценко наголосив, що у Гриценка такі ж злочини, як і в інших міністрів

Міністр внутрішніх справ Юрій Луценко підтверджує більшість звинувачень у корупції в найвищих ешелонах влади, висунутих ревізійними органами. "Я отримав записку: чи будуть сидіти в тюрмі помаранчеві корупціонери. Я відповів: одразу після синіх, бо якщо не сядуть одні й другі, то це будуть продовжувати треті", - розповів міністр.

Патріарху Олексію знову не дає спокою Україна

Патріарх Московський і вся Русь Олексій II закликає Ватикан припинити недружелюбні дії щодо канонічної Церкви в Росії, Україні й інших країнах СНД. "Продовжується католицька місія в Росії й інших країнах СНД серед людей, хрещених у православ'ї, а також украї недружелюбна політика керівництва

Української греко-католицької церкви стосовно канонічної Української православної церкви", - сказав патріарх у вівторок на єпархіальних зборах духовництва Москви, що проходять у храмі Христа Спасителя. Він висловив сподівання на те, що Ватикан почне конкретні кроки для зміни ситуації на краще.

"Без цього наші зустрічі з представниками Римсько-католицької церкви будуть носити лише протокольний характер і не принесуть полегшення людям, що відчують біль від неبراتських дій", - підкреслив предстоятель Російської церкви.

Луганський студент відсудив право навчатися українською

Жовтневий районний суд Луганська задовольнив позов студента Сергія Мельничука і зобов'язав Східноукраїнський національний університет ім. Володимира Даля здійснювати навчання цього студента українською мовою. Також суд зобов'язав університет сплатити Мельничуку 1 тис. грн. відшкодування моральної шкоди. Згідно з постановою суду Мельничук 12 грудня 2005 року звернувся до суду зі скаргою про порушення в університеті конституційного права, зокрема, на всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України, оскільки в університеті викладання здійснюється російською мовою. Мельничук до 27 лютого поточного року був студентом першого курсу заочного відділення Східноукраїнського національного університету ім. Володимира Даля за спеціальністю "журналістика", а з 1 вересня 2006 року він студент першого курсу Навчально-наукового інституту права і історії Східноукраїнського національного університету ім. Володимира Даля.

“Оттавський Вісник”

Незалежне українське видання із столиці Канади
У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Помер перший український кіноактор Джек Пеленс, який отримав "Оскар" - Володимир Палагнюк

10 листопада, у віці 87 років, у Лос-Анджелесі помер відомий голлівудський актор Джек Пеленс. Справжнє українське ім'я цього актора Володимир Палагнюк. У Сполучених Штатах він знявся у більш ніж 125 фільмах та телесеріалах, а в 1991 році отримав премію "Оскар" за другопланову роль у фільмі "Міські хитруни" ("City Slickers"). Він також знявся у стрічках "Професіонали" (1966), "Дракула" (1974), "Танго і Кеш" (1989), "Бетмен" (1989) тощо.

Палагнюк народився 1921 року в Пенсильванії. Народжений в родині шахтаря, сам рубав антрацит в юності. В кінці 30-х років вийшов на професійний ринг - під іменем "Джек Браццо" - і виграв 15 боїв, з них 12 - нокаутом. Кар'єру боксера перервала друга світова війна - він пішов у авіацію. Під час тренувального польоту над Арізоною його B-24 "Лібератор" спалахнув, і лікарям довелося робити пластичну операцію обличчя.

Кадр з фільму "Міські хитруни", за який актор отримав "Оскар"

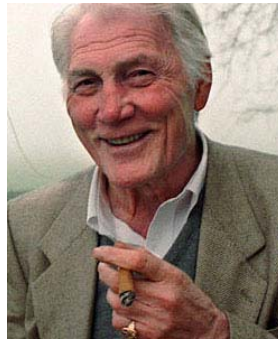
У 1947 році закінчив Стенфордський університет зі ступенем бакалавра мистецтв, спеціалізація - драма. У тому ж році почав грати в театрах на Бродвеї, а через три роки розпочав кар'єру в Голівуді у фільмі "Паніка на вулицях". Вже на третьому фільмі отримав відзнаку Академії за виконання характерних ролей - найкраще йому вдавались ролі "поганих хлопців".

Другого Оскара він отримав за виконання ролі холоднокровного гангстера у фільмі "Шейн". Від того часу за ним ходила слава найкращого актора ковбойських фільмів - хоча грав і "поганих хлопців" іншого профілю: Дракула, Аттілу тощо. Зі славою "ковбоя номер 1" потрапив у музей спадщини вестерна в Оклахомі-сіті - там він фігурує у списку національної слави. Але грав і поза Америку - у 1963 році застав роль у фільмі Жана-Люка Годара "Le Mépris", де поруч із ним були Бріджіт Бардо та Мішель Пікколі. У 1969 році у фільмі "Че!" застав Фіделя Кастро.

Пеленс-Палагнюк відомий також як художник - малював переважно пейзажі. Цікаво, що на звороті кожного твору митець посав свій власний вірш, навіяний малярською роботою. У 1996 році видав книгу віршів "Ліс любові" - "The Forest of Love". Ілюстрував її він власними працями.

Його батьки були українцями, які іммігрували до США в 1906 році. Він завжди відчував себе українцем, не зважаючи на те, що недосконало володів українською мовою, а свою батьківщину знав здебільшого з творчості улюбленого Гоголя. Українську кров відомого кіноактора також видавала його любов до голубців та вареників, які він готував сам. Кіноактор був членом Українського товариства США і завжди намагався відвідувати українські фестивалі та святкування. Він також озвучував стрічку про українську історію: "Між Гітлером та Сталінін: Україна у Другій світовій війні". Вона була реалізована на замовлення Україно-канадського дослідно-документаційного центру відомим українським режисером Святославом Новицьким.

Уперше актор зміг відвідати свою Батьківщину лише в 1996 році - на десятиріччя Чорнобиля. А в 2004 році про нього заговорила преса, коли на фестивалі російського кіно "Російські

ночі" - яке Міністерство культури Росії влаштувало під патронатом президента Путіна в Лос-Анджелесі, кульмінацією якого повинно було стати нагородження американських громадян російського походження за "російський внесок у світову культуру" - він публічно відмовився від звання народного артиста Росії. Щодо нагороди російського уряду, Пеленс сказав, що не має нічого спільного ані з Росією, ані з російським кіно. "Я - українець, а не росіянин, мої батьки приїхали з України, і мені тут нема чого робити, отож я дуже вибачаюсь, я просто ніби помилково зайшов у неправильну кімнату. Тож буде краще, якщо я і мої друзі просто звідси підемо", - тоді казав він. Разом з ним покинула зал значна частина присутніх. Треба відзначити, що після нагородження у залі мали демонструвати фільм "72 метри" - про чорноморську субмарину, екіпаж якої демонстративно відмовився присягати на вірність Україні. Отож у Джека Пеленса, оскільки він відчував себе українцем, було достатньо мотивів, щоб влаштувати політичну демонстрацію своїх поглядів. До речі, він тоді дуже розкритикував іншого актора Дастіна Гофмана, який таку ж нагороду взяв, та ще й сказав, що його предки походять з "російського міста Київ", і він вдячний за це російському народу.

Кадр з фільму "Бетмен". Палагнюк в ролі Гріссом. Праворуч актор Джек Ніколсон

Два роки до того Джек Пеленс заснував у Голівуді "Фундацію Трайдент" - (Тризуб) - метою якої була популяризація українського внеску у світову культуру, особливо в галузі кіно та сприяння молодим акторам українського походження. Палагнюк збирався взяти участь у зйомках нового фільму режисера Олеса Саніна під робочою назвою "Кобзарі" - про сліпих бандуристів, яких за сталінських часів зібрали з усієї України ніби на з'їзд, а пізніше відвезли в яр і залишили вмирати

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА

ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187

Журнал розчислений на дослідників і читачів
в Україні і діаспорі.

Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondenet.com

Янукович в Америці: чужий серед своїх

всіх на морозі. Актор мав зіграти одну з головних ролей.

Команді, яка готувала візит прем'єр-міністра України Віктора Януковича до Сполучених Штатів, не позаздриш. З одного боку, особливих проблем із організацією протокольних зустрічей з віце-президентом США Діком Чейні, держсекретарем Кондолізою Райс й радником президента з питань національної безпеки Стівеном Гейдлі не було. Як не було їх і з цілою низкою запланованих зустрічей в американському конгресі та бізнесовими колами. Попри всі розчарування, у Вашингтоні все ще не втратили інтерес до України.

Але з іншого, Америка – це країна, де живе та діє впливова мільйонна українська громада. Знехтувати зустрічами з нею другий особі в Українській державі аж ніяк не можна. Але як поведеться Віктору Януковичу та тим, хто "зондував" ситуацію напередодні візиту, якщо президент Світового конгресу українців Аскольд Лозинський перед самим приїздом Януковича до Америки закликав діаспору відмовитись "від гостини чи зустрічі, що влаштовуватиме дипломатична місія України".

Зрозуміло, що діаспора й сама не повинна ініціювати будь-яку зустріч з прем'єр-міністром. Така постава не пошкодить державі, і в той же час дасть відчуття Януковичу та дипломатам, що патріотична українська діаспора не забула його намагань вкрасти президентські вибори 2004 року, не згідна з його ідеологією та політикою, а також свідомо того, що закордонна і оборонна діяльність за Конституцією України є виключно компетенцією президента.

Не слід забувати й того, що саме прем'єр-міністр Янукович зігнував виконання важливих указів президента Ющенка про Голодомор, визнання ОУН-УПА, відзначення ювілею з дня народження Івана Багряного тощо. Пасивна реакція повинна знайти розуміння серед широкого кола представників української діаспори. Це може не влаштовувати тільки тих, хто шукає особистого задоволення, нагороди чи знімки..."

Бажаючи "знімкуватися" з прем'єром справді знайшлися. Але це були представники навіть не третього ешелону української громади. Саме вони взяли участь в урочистому прийнятті з нагоди візиту Януковича до США в українському посольстві у Вашингтоні й трохи розбавили товариство, яке складалося з офіційної української делегації та представників нашої амбасаді. Але лідерів й активістів української громади там не було. Натомість вони чекали судо робочої зустрічі з Януковичем, де збиралися не пити шампанське й говорити компліменти, а суворо спитати в прем'єра, кому й чому він служить й куди веде Україну. В останній момент, зрозумівши настрої громади, прем'єр та його почт від такої зустрічі тет-а-тет відмовилися.

Натомість, у програмі візиту Януковича було заплановано зустрічі з... представниками єврейських організацій. Чому єврейських, а не, скажімо, грецьких чи польських, невідомо. Більше того, прем'єр-міністр України вирішив покласти квіти та вшанувати пам'ять жертв... єврейського голокосту. При цьому навіть не поцікавився, як просуваються справи зі спорудженням в американській столиці меморіалу жертвам голодомору-геноциду. Між тим, американський конгрес ухвалив рішення про спорудження такого меморіалу, й українська громада США розраховує бодай на якусь допомогу Української держави. Не знайшов часу Віктор Янукович і на те, щоб покласти квіти біля пам'ятника Тарасу Шевченку у Вашингтоні.

Взагалі, в українській діаспори складалося враження, що з візитом в Америці перебуває не прем'єр-міністр України, а глава

уряду якоїсь зовсім іншої держави, який не помічає не тільки пам'ятника Шевченку, а й всієї мільйонної української громади.

Зустрітися з Віктором Януковичем збиралися лідери

Українського конгресового комітету Америки, Союзу українок Америки, Фондації США-Україна, Української американської координаційної ради, Федерації українських організацій Америки, Вашингтонської групи, Українського Народного Союзу та ін. Але в останній момент всі вони отримали з посольства України у Вашингтоні повідомлення про те, що зустріч скасовано через "щільність графіка візиту". Щоправда, в посольстві прокоментували це так: "Зустріч відбудеться, але в іншому форматі. Це буде прийом з нагоди

візиту прем'єр-міністра, на який запрошено й представників української громади в США".

Але на прийом українська громада не поспішала з причин, викладених напередодні візиту А. Лозинським. За словами голови Української американської координаційної ради Ігоря Гавдяка, попередньо на зустріч відводилося півгодини. Представники української громади готові були поставити прем'єрові низку запитань, що турбують українців у Америці. "Насамперед ми хотіли запитати його про статус української мови, як єдиної державної... Мова – це той елемент, який об'єднує націю. Приклад Канади чи Бельгії засвідчує, що двомовність роз'єднує суспільство, навіть якщо воно економічно сильне. У двомовному суспільстві постійно бродять сепаратистські тенденції, настрої на відокремлення. Друга група запитань, які ми збиралися поставити Януковичу, стосувалася інтеграції України в НАТО та європейської структури". Зустрічі з прем'єром Януковичем очікувала й Коаліція з поширення демократії в Україні, яку очолюють два колишні послы Сполучених Штатів в Україні й до якої входять понад 70 організацій. Ця коаліція є впливовим українським лобі в США. Саме вона найбільше зробила для скасування стосовно України поправки Джексона-Веніка. На жаль, прем'єру забракло часу на конструктивну й конкретну розмову з нею. Ми розцінюємо це як неповагу до української громади Америки", заявив Гавдяк.

Президент СКУ озинський був ще категоричнішим: "Янукович для нас – це представник "п'ятої колонії". Ми завжди боролися й будемо боротися з такими діячами".

Президент Українського інституту Америки Ярослав Криштальський дізнався, що Віктор Янукович відвідає в Нью-Йорку знаменитий Метрополітен-музей, який якраз через дорогу від очолюваного ним інституту. Пан Криштальський сподівався, що український прем'єр неодмінно помітить на фронтоні інституту синьо-жовтий український прапор і обов'язково завітає до своїх. Візит Віктора Януковича до Америки, попри його численні зустрічі з американськими державними достойниками, виступи й обіцянки, які йдуть врозріз з його конкретною політикою в Україні, успішним назвати важко. Він відчував себе на берегах Потомаку й Гудзона несвоім серед чужих і зовсім чужим серед своїх.

Вашингтон, Нью Йорк
Катерина Кіндрась, Валентин Лабунський

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіо програма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

Один раз Україна таки встигла відзначити річницю Майдану як офіційне свято.

Річниця з присмаком гіркоти

Щоправда, й рік тому воно вже було присмачене гіркотою розколу між колишніми союзниками (як виявилось, лише ситуативними!), й відвертим перетягуванням політичного канату перед початком парламентської кампанії. Але як святкуватимуть другу річницю – мені, чесно кажучи, уявити важко. Будь-яке масове дійство носитиме відтінок фальшу, - якщо на цьому дійстві головуватимуть політики, з вини яких ми всі втратили найблисучіший, можливо, шанс в нашій історії. І все ж вийти цього дня на Хрещатик – необхідно. Бодай для того, аби показати сьгоднішнім переможцям, що ми, переможці 2004-го, попри все, таки існуємо, - і не жалкуємо за своїм вибором два роки тому. Аби, врешті-решт, згадати, чим був Майдан для кожного з нас.

...21 листопада по закритті дільниць я був у прямому включенні з Майдану Першого каналу польської телевізії – разом з Марексом Сівцем, Єжи Бузком і професором Богданом Осадчуком. Зривався сніг, внизу люди святкували перемогу (хоч уже почали надходити дані про неояснюване жодними природними причинами зростання явки на Донеччині). Телевізійники частували нас у вагончику-апарній добрим коньяком. А я, коли вже вимкнули камери, майже розпачливо кинув євро парламентаріям: коли нас тут розстрілюватимуть, ви ж там і не поворухнетесь...

Скажу відверто: тоді я не вірив у перемогу. Я добре уявляв, які сили стоять по той бік барикад, і, як виявилось, надто погано – який потенціал зібрано по цьому боці. Зранку наступного дня я був на Майдані виключно задля того, щоб продемонструвати собі й світові: без боротьби ми не здамося. Але коли надвечір, замість очікуваних мною пари десятків тисяч на Майдані стояли вже пара сотень тисяч, і число людей дедалі росло – мій настрій почав змінюватися на краще. А коли у вівторок до партійного штабу з'явилися активісти з райцентру, які, не отримуючи жодних вказівок (лідери того дня були ще надто розгублені, аби ці вказівки давати), власними старенькими “жигулями” перекрили залізничну колію, зупинивши поїзд з мобілізованими на сході шахтарями, - і ось тепер просили грошей, бо гостей треба було годувати! – я зрозумів: перемогти цей народ буде важко.

...Поважні західні дослідники сьогодні сперечаються: чи була Помаранчева революція революцією в повному розумінні цього слова, чи лише яскравим етапом незавершеної української революції 1991-го? Для мене це термінологічне запитання позбавлене сенсу. Адже важить не формальне визначення, а суть. Помаранчева революція не тільки наново відкрила забуту всіма Україною світові. Не тільки змусила інтелектуальну європейську еліту відновити дискусію про межі континенту (перед тим поняття “Європа” і ЄС стали майже тотожними; і ось Україна нагадала всім: існує Європа й поза східним кордоном Євросоюзу).

Найголовніше: революція відкрила Україну для нас самих. Виявляється, ми значно кращі, ніж уявляли доти. Ми здатні до боротьби за власні права, до самопожертви, навіть до милосердя до переможеного супротивника. Єдине, з чим нам фатально не пощастило – так це з нашими політичними елітами. Здатними часом мобілізуватися й діяти на висоті вимог. Але після того –

знову самозакоханими, короткозорими, малоосвіченими, єгоїстичними, захланними й

корумпованими. Майдан відходить у минуле – й стає дедалі більше схожим на прекрасну казку, в якій усі ми були добрішими і кращими, ніж є сьогодні. В якій ми відкривали двері наших осель для десятків абсолютно незнайомих людей. В якій ми посміхалися й вірили в майбутнє...

Зізнаюся: в це майбутнє вірив і я. Хоч майже до всіх без винятку фігурантів головної сцени й тоді ставився доволі скептично. Я по-людському дуже співчував отруєному Ющенкові, який з останніх сил виголосив свої довгі (й часом плутані) промови. Я захоплювався драйвом Тимошенко – хоч водночас розумів: вона змагається насамперед за свій особистий приз. Я не мав жодних ілюзій щодо Мороза, Порошенка, Кінаха та іже з ними. Але інших лідерів на той момент у нас, на жаль, не було (як немає й сьогодні)...

Коли революція перемогла, я усвідомлював: рівень очікувань настільки високий, що навіть найідеальніша, найпрофесійніша, найморальніша команда невдовзі викличе розчарування. Проте кількість помилок, що їх фігуранти Майдану встигли нарабити

протягом наступного року, заскочила навіть мене. Адже кадрові призначення лютого 2005-го зовсім не обов'язково мали бути аж такими поганими. Могло бути сформовано команду, яка принаймні дотримувалася б більш-менш однакових поглядів на економіку (і на етику поведінки поміж собою). Можна було негайно розпочати продуманий процес реінтеграції держави й суспільства. Й тоді еліти й населення Сходу й Півдня не мобілізувалися б через рік під прапорами “партії териконів”. А Україна нарешті перестала б бути державою, де населення готове інтегруватися одночасно до ЄС і ЄП... А найголовніше – нові державні чільники могли б передбачити, що в умовах вільних ЗМІ особливо пильна увага буде прикута до відповідності їхніх високих слів і реальних вчинків (і навіть дрібні, з погляду звичайч доби Кучми, пустощі президентського сина і забудькуватість відомого міністра щодо подробиць власної освіти сприйматимуться суспільством вельми болісно).

Проте всі можливі помилки було зроблено. Й не нарабити їх народні вожді листопада-грудня 2004-го генетично не могли, бо всі вони – і Ющенко, і Тимошенко, і Мороз, і Порошенко, і Кінах (далі за списком) є саме такими, як вони є. З їхніми чеснотами і з їхніми не менш очевидними вадами людей, сформованих (хто більшою, хто меншою мірою) радянською системою й добою первісного накопичення капіталу. Звичайно, мені прикро, що Ющенко не зміг стати для суспільства бодай високим моральним еталоном (якого це суспільство реально потребувало). Мені прикро, що Тимошенко в ролі прем'єра стала кумиром баби Параски (і ще кількох мільйонів її однодумців), - але не зуміла бути ще й ефективним менеджером (такого менеджера гостро потребувала економіка, яка так і не дочекалася потенційних інвестицій). Мені прикро, що Мороз взагалі змінив урешті-решт орієнтацію, уможлививши реванш “учорашніх”.

Але будьмо нарешті безжально відверті: хлопець з глухого села, навчаючись у провінційному інституті народного господарства, просто не мав шансів отримати того багажу знань

і уявленнь, який уможливує появу нового Вацлава Гавела (симптоматично, що навіть у царині улюбленої історичної спадщини Ющенка приваблює не багатуща доба маєстатичного мазепинського бароко, а насамперед Трипілля – цікавий, але периферійний відлам румунської археологічної культури Кукутени). Не могла стати новим Ергардом колишня “Газова принцеса”, яка звикла керувати методами, доречними для великої компанії (що діє під особистою протекцією прем’єра на прізвище Лазаренко), - але провальними у випадку значно складнішої відкритої системи економіки немалої за європейськими мірками держави. Що ж до колишнього середньої руки компартійного партапаратника Мороза, то його завжди цікавила виключно влада. Все інше – шляхетна сива чуприна й дилетантські малоросійські (а за нагоди – й просто російські) вірші – було лишень антуражем. І називати політичний кульбіт Мороза “зрадою” – принаймні наївно: такого слова в його понятійному апараті не існує. Просто інші запропонували більше.

Натомість я говорив би про реальну зраду егоїстичних європейських еліт. Вони нічим не ризикували б, пославши Україні сприятливий сигнал на початку 2005-го – однаково це не мало б ні для кого зобов’язувальної сили й переговорний процес із ЄС розтягнувся б не на одне десятиліття. Але цього сигналу так і не було – і це дало потужний додатковий аргумент тим, хто говорив про прожектерство й мрійництво нової команди, про безперспективність європейського вибору взагалі. А відтак, за гірким спостереженням відомого російського історика Олексія Міллера (не плутати з його тезкою з “Газпрому”!) тема якогось майбутнього “круглого столу” високочоліх західних інтелектуалів за участю запрошених недобитків з країни Ахметова-Януковича цілком могла б звучати як “Betrayed Ukraine” – “Зраджена Україна”.

...В цілому два останні роки зробили нас усіх меншою мірою романтиками й більшою мірою реалістами. Й куплено це надто дорогою ціною: як свідчать соціологи, сьогодні українці дивляться в майбутнє з більшим песимізмом, аніж до початку виборчої кампанії 2004 року. Зазнавши гірких розчарувань, ці пересічні українці готові були спересердя надати суттєвий кредит довіри новому “урядові професіоналів”. Щоправда, засилля “донецьких” в усіх управлінських установах, “ручний” перерозподіл повернення ПДВ на корись одного-єдиного регіону (вгадаймо з одного разу, якого), вкупі з тяжким входженням в опаловальний сезон і очікуваним шоком від підвищення цін і тарифів можуть вичерпати цей кредит значно швидше, аніж розтанув захмарний на початку 2005-го рейтинг Ющенка й Тимошенко. (Про сміливі заяви Дмитра Табачника на захист “упослідженої російської мови” наразі не згадую, - вони ж, словами нашого гуманітарного віце-прем’єра, зачепили насамперед “вузький прошарок україномовної інтелігенції”!) Але ціни за воду й газ зростуть і для україномовних, і для російськомовних, і для носіїв суржику.) Відтак починає зринати запитання: коли й за яких умов люди знов можуть вийти на вулиці?

...Як людина громадянсько активна, я готовий висловлювати свою позицію й зараз. Як висловлював я її, виходячи на вулицю, і наприкінці 1980-х, і в час акції “Україна без Кучми”. Проте особливість Майдану в тому й полягала, що на ньому всі ми були разом – і ті, хто йшов у 2000-му Хрещатиком, скандуючи “Кучму геть!”, і ті, хто байдужо (у кращому разі!) позирив тоді на них з хідника. А от що (і коли) може спричинити новий Майдан – питання наразі відкрите. Мені очевидно одне – сьогодні він неможливий. Надто великий тягар розчарування, надто дискредитовані вчорашні кумири (а нові ще не з’явилися).

Тому в критичні дні межі липня-серпня цього року, гадаю, більше рації мав таки Президент, намагаючись вийти з найменшими втратами з надзвичайно тяжкої ситуації (за яку значну частку відповідальності несе й він особисто), - аніж ті,

хто кликав на вулиці, на площі, й на нові вибори. Потенціалу для перемоги на тих нових виборах демократичних, просєвропейських сил на той момент не було. (Прикро лишень, що тодішній надзвичайно важливий, і, хочу вірити, гранично щирий заклик глави держави до національного примирення ні в кого так і не знайшов реального відгуку).

Але це не значить, що передумови для перемоги прихильників справедливої європейської України не з’являться через рік, через три, або через п’ять. Важливо лишень, щоб на той час встигло вийти на авансцену нове покоління лідерів – не обтяжене вже помилками, поразками й відповідальністю за змарнування тих блискучих перспектив, що їх відкрив перед Україною Майдан листопада-грудня 2004-го.

Максим Спїха

Сайту Майдан 6 років!

«Ми йдемо попереду революцій» - за таким принципом ми обрали собі назву, яка через чотири роки без перекладу увійшла в усі мови світу. З’явившись як рупор акції «Україна без Кучми», за шість років наш інтернет-ресурс перетворився на потужну спільноту небаждужих громадян, які вважають себе відповідальними за долю країни. Ми пройшли важкий, складний та небезпечний шлях – від досить скоромної інтернет-сторінки, де викладалася правдива інформація про події акції «Україна без Кучми», до справжнього уособлення громадянської журналістики. Майданівські ідеї, статті, новини, аналітичні матеріали, коментарі, прогнози експертів, акції прямої дії, які ми ініціюємо та підтримуємо – все це, без перебільшення, сьогодні великою мірою формує обличчя країни. Без перебільшення можна казати, що майданівська спільнота стала одним з творців сучасної української історії.

Пульс Громадянської Дії України

<http://maidan.org.ua/>

Підричника штабу Ющенка амністували

Верховний Суд своєю постановою залишив у силі вирок Київського апеляційного суду щодо двох громадян Росії - Михайла Шугая і Марата Москвітін - у справі про спробу підірвати штаб Віктора Ющенка під час президентських виборів 2004 року. Як повідомили у Верховному Суді, цією ж постановою було визначено амністувати Москвітін, який виконував функції водія.

Як повідомлялося (*див. попередні “ОВ”*), Апеляційний суд Києва 20 червня 2006 року засудив до ув’язнення двох росіян, визнаних винними в контрабанді і збереженні вибухових речовин і зброї, використанні підроблених документів. Шугай був засуджений до шести, а Москвітін - до чотирьох років позбавлення волі. У той же час суд, який оголосив вирок, зняв з росіян обвинувачення в замаху на здійсненні теракту.

Шугай і Москвітін були затримані 21 листопада 2004 року, напередодні проведення другого туру виборів президента України при перевірці автомобіля з російськими номерами співробітниками Державтоінспекції Києва. В автомобілі був виявлений і вилучений саморобний вибуховий пристрій, виготовлений на основі автомобільної сигналізації, а також кілька одиниць вогнепальної зброї з патронами. При затримці у зловмисників були вилучені підроблені документи. За даним фактом СБУ порушила кримінальну справу, розслідувала її, а потім передала в прокуратуру.

Листи жовтябристки іздалеку

Лист другий

Оттава-Торонто-Монреаль-Квебек

„Шопінг – народна канадська забава”

Трохи дивно, напевно, що за першим - вступним, екологічним, майже духовним - листом, відразу іде неприховано-міщанський текст. Однак що поробиш, селяві. На жаль, їсти хочеться щодня. І тому питання шопінгів у Канаді мною вивчене поки що найкраще. Тим більше, в країні, де нічого ніколи не відбувається, це дійсно є важливою темою для дослідження. А тим більше для дружин дипломатів, яких заїла канадська нудьга: для них шопінг перетворюється в народну забаву. Не знаю, з чого почати – з купівлі продуктів чи непродуктів. Оскільки я шойно поснідала, почну з другого.

Шопінг у різних містах Канади дещо відрізняється. Спільним є те, що магазинів тут не просто багато, а супербагато. Тому підійдемо до вивчення канадських магазинів по-науковому, застосовуючи методи систематизації і класифікації, а наостанок – методи дедукції та індукції (specially for Tetjana Skotnykova, Natalia Gromova, Iryna Kolodiuk and Olena Prokurasko-Soboljeva).

У Канаді магазини можна класифікувати так:

1. Торгівельні центри тіпа наших універмагів. Більшість з них розташовуються в околицях або на колишніх пустирях.

Від наших універмагів вони відрізняються:

1.1. площею (такі торговельні центри займають кілька гектарів);

1.2. структурою (дуже часто тут можна знайти таке явище, як „універмаг-матрьошка” або „універмаг в універмазі”. Наприклад, в Канаді існують торговельні мережі “The Bay” (“La Baie”) або “Sears”, в цих магазинах є все, від кальош (про них трохи нижче) до меблів. Ці суперкранниці вже самі по собі займають кілька гектарів. Однак в Канаді (визнаю, не тільки тут) вони можуть розташовуватися не тільки самі по собі, а й у ще більшому універмазі разом з такими ж, як і він, величезними торговельними комплексами, а також з меншими, ще меншими і зовсім маленькими магазинчиками і навіть візочками. Як правило, в таких центрах-гігантах або молах на верхньому поверсі (утім, як і в усьому світі) є мережа різних кафешок, що значно покращує Ваш настрій після виснажливої шопінгової діяльності;

1.3. культурою обслуговування (на відміну від нашого нечутного, проте красномовно написаного на обличчі українського продавця „І що ти тут загубив, падло?” у Києві або „Шляк би тебе трафив, рура випердова” у Львові; на відміну від нав’язливого східного „Друг! Купи! Сто доларів! Купи, купи, п’ятдесят доларів, ну купи, купи, - один долар!”, на відміну від американського (маються на увазі з’єднані стейти, вибачайте за діаспорний сленг) зі штучною посмішкою: „Чим Вам допомогти?” (вголос) і „Фак ю!” (подумки), у Канаді – зі щирою привітністю: „Вам допомогти? Ні? Якщо потрібна буде допомога, покликайте мене. Добре?” І це означатиме тільки те, що було сказано, ні на йоту інакше.

2. Другий тип – вервечка магазинів, кожен зі своїм входом. Вони можуть розташовуватися ланцюжком, вздовж однієї вулиці, як наприклад, на П’ятій Авеню в Нью-Йорку. Так, у Монреалі є знаменита вулиця Святої Катерини (Сент Кетрін), якою Ви можете прогулюватися, заглядаючи у вітрини і дихаючи свіжим повітрям. В Канаді ще модно розташовувати ланцюжок магазинів у вигляді підкови. Для таких торговельних площ (тут вони називаються плази) вибирають також місця на колишніх пустирях або на околицях міст. В таких торговельних „підковах” як правило, розташовуються магазини з брендовими іменами. Відразу застережу Вас: хто сподівається в Канаді

купити товар знаменитого європейського бренду, нехай сюди і не потикається. Найбільше, що Ви можете тут знайти - це американську (з’єднано-стейтівську) мережу.

3. Маленькі приватні магазинчики розкидані в центрі міст. Дуже часто вони мають якусь спеціалізацію. Так, в Оттаві є крамничка, де продають тільки шахи. Після перегляду різних типів магазинів, перейдемо до систематизації приємних і неприємних сторін канадського шопінгу.

А. Приємне.

A1. Канада – це країна вічних знижок. Тут у кожному магазині завжди на щось є сейл. Причому, як правило, на дуже пристойні товари. Знижки тут бувають різні: 10% (товари, яким аж місяць), 20% (яким більше місяця), 50-70% (більше 3 місяців). А ще є „liquidation”, тобто повний розпродаж або повні штани щастя.

A2. Канада – це країна одного дуже милого шопінгового збоченства: тут з превеликою приємністю приймають товар назад. Звичайно, є певні обмеження, наприклад, можна повернути куплену річ протягом місяця. Це найприкріше в цій процедурі. А найцікавіше те, що тут Вам не треба принижуватися, гіпнотизувати, сваритися, стояти навколішки, аби пояснити, чому Ви повертаєте товар і чому Ви повертаєте ношений товар. Тут це нікого не цікавить, Вам повертають гроші на автоматі. До того ж, роблять це з не менш привітною посмішкою, аніж коли Вам щось продають. Ця риса канадського шопінгу настільки подобається нашим жінкам, що процес купування-здавання перетворюється на наркотичну залежність, причому дуже часто повернення товару (а точніше, можливість побачити в своєму порожньому гаманці гроші, які там з’явилися помахом чарівної палички) доставляє їм навіть більше задоволення, аніж купівля чогось новенького.

A3. Іще одна штучка: якщо Ви купили товар, а через деякий час на такий самий в магазині поставили знижку, то Ви можете повернути собі різницю (!!!) між першою ціною і другою. Ви уявляєте? Ні, Ви не уявляєте! Не знаю, наскільки часто канадські жінки користаються цим правом, здається, їм це непотрібно (якби Ви знали, скільки вони тут всього викидають!), зате наші жіночки від цього просто тащать.

Врешті-решт, ці неймовірні шопінгові штучки в Канаді дуже легко пояснюються: а) ментальністю канадців (тут всі оминають стреси, люди не будуть псувати настрої собі і Вам через якихось кілька доларів); б) такі методи, безперечно, „затягують” в шопінгове болото.

До речі, є ще одна хитрість, яка виробляє у Вас наркотичну залежність від шопінгу в певній мережі канадських магазинів. Це політика розмірів. Узагалі Канада – країна абсолютно спокійна до Вашої фігури. Тут не існує масового культу худих жінок. Більше того, голівудівські стандарти викликають тут алергію (як, власне, все з’єднано-стейтівське). Менше з тим, нам хочеться бути худішою. Навіть у Канаді. Так от, окремі канадські виробники жіночого одягу, випускаючи одяг розміру 16, ставлять на етикету, скажімо розмір 14. Ви, будучи жіночкою 16-го розміру, міряєте 16-ий розмір, а він Вам великий! О, який сюрприз! Тоді Ви міряєте 14-ий, і він Вам підходить! Боже, яке щастя. От Ви і щасливі! А коли Ви щасливі, Ви купляєте більше і більше одягу саме в цій мережі! Мудро? Мудро! А Згадайте, який депресивний стан викликали у нас розміри вітчизняних фабрик одягу, які економили на матерії! Може, саме тому ми ненавиділи той одяг?

A4. І наостанок про приємне: ціна одного і того ж товару по всій Канаді завжди буде однаковою.

Б. А тепер про неприємне. А точніше про не дуже приємне.

B1. Коли Ви бачите ціну на товарі, то це не остаточна ціна. До неї при купівлі додають два податки: а) загально канадський (GST) і податок провінції (тобто регіону), де Ви в даний час перебуваєте (PST). Тому, хоч ціна на один і той же товарі усюди

буде однаковою, але провінційні податки різні, тому в різних провінціях Ви платите різну кількість грошей.

Б2. Тут мало красивих товарів, точніше, мало красивого одягу і взуття. Це теж залежить від ментальності канадців: тут непристойно випендрюватись. Все, що створює стрес (яскраві кольори, демонстрація своєї вищості, демонстрація своєї унікальності), тут не вітають. Одяг має бути практичним і крапка, а все, що більше – то від лукавого. Особливо це стосується Оттави і Торонто. У Монреалі культура вдягання (так мене переконували, я поки що за три візити в те місто цього не помітила) вища. У Канаді навіть прийнято їздити на шопінг у Монреаль, де, мовляв, зберігаються французькі традиції... На решті території Канади – вплив пуританської Англії. Українкам цього не зрозуміти. Мені розповідали, що коли перші українці приїжджали в Канаду у своєму національному вбранні – вишитих сорочках, кожухах, плахах, то над ними сміялися англосакси, ототожнюючи їх з дикими індіанцями. І тому наші чоловіки дуже скоро перейшли на місцевий одяг, а от жіночки це довго ходили, вбрані так, як на Україні, за що їм наша велика шана.

Найбільше прикрасі мені доставляють в Канаді взуттєві магазини. Їх дуже багато, але взуття там... Дуже мало шкіряного взуття, а узимку на роботи і на черевики одягають кальоші, як у старі добрі часи. Хоча я знайшла кілька солодких місць, так що не відчаюйтесь, дорогі любительки взуття!

Б3-(дод.) Сказане у пункті Б2 не стосується товарів для дому. В магазинах, де є багато різних дрібничок і недрібничок, які прикрасять Ваш дім і зроблять з нього і гніздечко, і фортецю водночас, до них рука так і тягнеться... А якщо Ви хочете отримати повний катарсис від магазинів для декору – їдьте у Квебек, маю на увазі Квебек-сіті.

Б3. У Канаді дуже легко нашій людині заплутатися у призначенні деяких товарів. Розповім, як ми купували в перший день нашого приїзду собі постіль. Нас супроводжувала у цій нелегкій справі професіоналка вищої категорії з шопінгу пані Інна. Ми провели в магазині 3 години. Там ми з чоловіком з'ясували, що ліжка в Канаді мають свою класифікацію за розмірами – кінг сайз (тіпа для короля), квін сайз (тіпа для королеви), дабл (подвійне, тіпа для двох), твінз („близнюки” – постіль на односпальне ліжко, яке, як правило, в Канаді ставлять в кімнаті по два). У нас в принципі також існують свої поділи („ковдра полуторна”, „подвійна”), а більшого нам не треба. Однак тут народ явно прискіпливіший до розміру ліжок. Поки що не можу пояснити Вам, чому.

Отже, в магазині ми занурювалися у всі ієрархічні нюанси комплектів білизни, гарячково згадували, якого ж розміру у нас ліжка (адже ми шойно прибули, а повертатися додому для вимірювання не було сил, дуже хотілося спати), і врешті решт почали на око купувати постіль. Завдання ускладнювалося ще й тим, що ми хотіли придбати постіль, як і всі нормальні люди, на знижці, а це значить, що були наявні не всі розміри. І ще одне ускладнення. У постільних комплектах, які ми досліджували з науковою допитливістю, тут не виявилось підодіяльників, пардон, наковдерників. Лише простирадла під ковдри. Коли врешті-решт через три години ми, змучені від тяжкої інтелектуальної діяльності, приїхали додому, побачили, що ми втрапили пальцем в небо. Комплекти на два односпальні ліжка (твінз) виявилися різними за розміром, наволочки для кінг-сайзу не підходили на наші подушки і т.д. і т.п. Здавати товар ніхто вже не хотів, бо, повторюю, дуже хотілося спати. Мене ледь вистачило на те, щоб пропрасувати постіль і відключитися, начавши на все.

Вам вже набридло слухати? Уявляєте, а як було мені? Одним словом, купівля постелі розтяглася в нашій родині на півтора

місяці. Бо те, що ми пережили за три години в перший день приїзду – це були цвіточки. А ягідки були такі: виявляється, в Канаді є два види ковдр – ті, які перуться (вони тут називаються комфортери, вони, як правило, зі штучним наповненням), саме до них і пасували простирадла з куплених нами комплектів. Але, виявляється, тут є й інші ковдри – дуве, подібні до наших стьобаних і пухових, і от до них продають тіпа наших підодіяльників (дуве-каверс), на „блискавіці” збоку. Коли ми це з'ясували після двох тижнів відвідування всіляких магазинів з товарами для дому (уявляєте, скільки у них всього, що навіть я, людина кмітлива, не відразу зорієнтувалася), природно, ми захотіли їх мати. Однак тепер вже треба було вгадати з кольорами тієї постелі, яку ми вже купили... А ще треба було шукати на знижці... А ще... Словом, дурдом веселка. Не скажу, що я задоволена остаточною комплектацією своєї постелі, зате тепер я можу давати консультації українським туристам, якщо їм заманеться купляти постіль у Канаді.

Бачите, скільки я Вам порозповідала, навіть не вистачило місяця для продуктових магазинів. Це й добре. Бо писати про них треба разом з темою про культуру харчування в Канаді. А це ще один культурний шок. Так що до наступного листа! І до наступного шоку!

Лист третій (дуже urgent!) друзів

Оттава

Зима, про яку так довго попереджали канадські старожили, здійснилась! Щоправда, почалася вона досить жорстоко – льодяним дощем (freezing gain).

Це така місцева гадость, коли шпарить холоднющий дощ, а краплинки замерзають в повітрі під рваним вітром, що дме прямисінько з Північного полюсу, безжально б'ють Вас по піці, а долітаючи до землі, утворюють на ній льодяну кірку. На відміну від України, у Канаді зима ніколи не стає несподіванкою. Тому славні комунальні служби відразу ж виїхали на дороги і засипали їх тонами солі, щоб на ранок вони були абсолютно придатними до безпечної їзди. А це значить, що в Канаді почалася пора калош (дозвольте вжити галицизм – кальоші), які захищають взуття від роз'їдання сіллю.

Мені не пощастило в перший день зими. В цей день я загубила в різних місцях Оттави а) шапку, б) рукавички, в) шойно куплене м'ясо, г) почуття гумору, д) мобільний телефон... Якраз остання втрата (пункт д) призвела до того, що мені потрібно було пройти пішки по цьому льодяному дощу десь із півгодини. Незважаючи на те, що я дісталася до місця призначення бурюлькою, я отримала дуже важливий для себе урок з канадської ментальності. Бо коли я йшла вечірньою Оттавою під проливним льодяним дощем і згадувала всіх на світі незлим тихим словом, десь на півдорозі до мене повернулося радісне обличчя, також ушент мокре і замерзле, і сказало мені з щасливою посмішкою: „Оце так справжній дощ, чи не так?” А коли я без ентузіазму відповіла: „О, це просто жахливо!”, воно ображено на мене зиркнуло і пішло собі геть. Я зрозуміла, що сказала щось не те і почала звертати увагу на перехожих. Погода – як при кінці світу, але на вулиці жодного невдоволеного (крім мого) обличчя! І мене осяйнуло: „Для канадців і справді ніколи немає поганої погоди! У них і дійсно – „всяка погода – благодать!” Просто треба мати правильне взуття! Тож нехай живуть кальоші!”

Міжнародна громадська організація

НОВА ХВИЛЯ

<http://novaxvylya.iatp.org.ua/>

Вперше в історії дипломатії - офіційний прийом для дітей!

Діти, від 2 до 9 років які проживають в столиці Канади вперше мали змогу такою гурмою відвідати українську дипломатичну установу. І незважаючи на свою кількість і всюдисущість, навіть її не розвалили. Незнати хто більше тішився - дітлахи, чи господар вечора недавно призначений посол Ігор Остап - однак малі відвідувачі залишили амбасаду із справжніми українськими подарунками і нагородами, які отримували за свої знання про Україну чи розповіді про Миколая. Їм навіть вдалось, на відміну від сотень клонованих Санта Клаусів що плодяться на цю пору під кожним магазином, крадькома підглядіти через вікно справжнього Святого Миколая з міхом на паркані амбасади. Всього кілька секунд, але цього було досить щоб надовго запам'ятати таємничого гостя і свої відвідини в посольстві.

Посол Ігор Остап з подушкою під пахвою теж сподівається отримати вночі під неї подарунок.

Дякуючи цілодобовим камерам спостереження, зазвичай непомітного Святого цього разу вдалося засікти на паркані Амбасади.

Бажаючи виступити, "мікрофона" ніхто не відключав...

Миколаєві замки автоматичних дверей та охорона нігде не перешкода..

До посольства аби передати послу послання з України завітав правдивий посланець-козак.

Трохи присоромлений Миколай, що не вдалося непомітно зникнути, махнувши рукою - згоріла хата, хай горить й стодола - на відході таки погодився лише на одну знімку з українським послом у Канаді. Вперше ж, то вже хай най має. Але подарунок під його подушку пообіцяв таки вночі...

3 ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

*Привітання зі Святами від
Союзу української молоді Мурманна!*

Українська молодь Заполяр'я щиро вітає своїх колег, однодумців і всіх українців з Новим Роком та Різдом Христовим! Ми раді побажати в наступаючому році більшого натхнення і бажання, фортеці, впевненості в своїх починах і справах. А також світлого розуму, чистого серця і Божої Мудрості.

«Господь накаже Своему благословенню бути з тобою в коморах твоїх, та в усьому, чого доторкнешся рука твоя, і благословлятиме тебе в Краю, що Господь, Бог твій, дає тобі.»

Книга Повторення закону 28:8

Члени Союзу української молоді Мурманна

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА
ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187
*Журнал розчислений на дослідників і читачів
в Україні і діаспорах.*
Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondnet.com

"Універсальне" звернення до політиків

У 2004 році український народ виконав свою місію. В момент загрози нашої державності, незалежності, гідності – а саме так більшість сприйняла спробу зробити президентом людину з кримінальним минулим та ще й з подачі Росії – ми вийшли на Майдан і сказали своє вагомє слово. Не політики нас вивели і не Ющенко був наш „месія”, а ми самі вийшли. Вийшли так, як в Україні не виходив ще ніхто і ніколи, вибивши всі аргументи з-під супротивників і в зародку зупинивши будь-які спроби зупинити нас – Український Народ. В цей момент ми не ділились на політичні партії, нас не різнила мова і територія. Ми тоді виявили таку організованість та відповідальність, що за весь час існування багатосоттисячного Майдану не було жодної сутічки і навіть не розбили жодної вітрини.

Ви дивились на Майдан зі своєї трибуни. Можливо не стільки з отої сцени, а з політичної трибуни. Ви з неї говорили, наказували, проповідували, співали – а ми робили свою роботу з відстоювання Української Соборної Самостійної Держави, інколи поблажливо споглядаючи на цю вашу трибуну і розуміючи що без нас ви нічого не варті. Незважаючи на те, що ви очолюєте і якими капіталами оперуєте. Бо нас багато, і тому нас не подолати. А вас мало – тому вам потрібні ми.

Забезпечуючи логічне продовження Майдану, та розуміючи що у кожній дії має бути результат, ви, політики, сіли за круглий стіл. На вашій совісті оцінки переваг та недоліків результату такого рішення. Але в той момент, коли ви за той стіл сіли, ми передали вам в руки жовто-блакитний український прапор – символ України, тим самим делегуючи вам відповідальність за її життя, розвиток, існування. Тому що ми не можемо вічно стояти на майданах – ми повинні працювати, щоб оплатити вашу

нелегку працю з утримування цього прапору на гідній українців позиції та висоті. Але це не все. Також ми передали вам Майдан. І тепер не ми стоїмо на майдані – на ньому стоїте ви, а ми дивимось на вас зі своєї трибуни. Тепер ми вам проповідуємо і співаємо – а ви поблажливо дивитесь на нас і робите свою роботу із збереження України.

Зараз ви знову сидите за круглим столом, як способом довести до логічного кінця ваш політичний майдан, спрямований проти криміналу, що рветься до влади за підтримки Росії. Тільки чомусь у вас майорить сотня різнокольорових прапорів замість одного жовто-блакитного. Будь-який селянин з най віддаленішого українського села прекрасно розуміє, навіть не читаючи ваших політологів і не вдумуючись в рейтинги, що ви зробили перший крок до поразки. Круглі столи можуть мати різні продовження і ми до них готові. Але не очікуйте що ми знову вийдемо як у 2004 році - це буде зовсім не мирний майдан. Ми вийдемо і проти вас також, як тих, хто не виконав своєї місії і втратив ввірений йому прапор. Військову частину, що втратила прапор, розформовують – так буде і з вами. Не доводьте нас до цього.

Гриць Затемний

Інтерпол занепокоєний долею усиновлених маленьких українців

Інтерпол ухвалив рішення здійснювати контроль виховання іноземцями усиновлених українських дітей. Про це на прес-конференції заявив керівник робочого апарату Національного центрального бюро Інтерполу в Україні Кирило Куликов. За його словами, причиною ухвалення такого рішення послужило те, що в США усиновителі завдали важкі тілесні ушкодження, які призвели до смерті 2-річної дівчинки з Росії. «Цією сім'єю була усиновлена і дівчинка з України. Ми дотепер не знаємо про долю цієї дитини. Нас це питання серйозно хвилює», - додав Куликов. Він відзначив, що в питанні усиновлення дітей іноземними громадянами не розвинута правова база, оскільки Україна дотепер не приєдналася до Гаазької конвенції. «Гаазька конвенція - це той інструмент, який дозволить працювати нам, МВС, МЗС; дозволить контролювати долі наших дітей. Тому що не можна кидати їх напризволяще, потрібно дивитися, як вони живуть, потрібно розуміти, як вони виховуються. Це наші діти, вони не чужі», - наголосив він. Представник Інтерполу вважає, що експертів, які працюють у сфері усиновлення, повинно бути чітко обмежено коло і що вони повинні одержувати ліцензії на свою діяльність. Куликов також відзначив, що Інтерпол спробує дізнатися про долі всіх дітей, які усиновлені іноземцями, але точну їх кількість не назвав. «Не існує так званого єдиного реєстру», - пояснив він.

ШЕВЧЕНКО В ОТТАВІ...

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній пошук віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полегдження бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, -

не згубіть рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України у його спорудженні заслуга і наших батьків.

**За інформацією, з пропозиціями
та з допомогою звертатися:**

“Комітет по встановленню пам'ятника

Т. Шевченка в м. Оттаві”

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/>

Чим далі від Майдану, тим більше ознак піднесення одних подій та замовчування інших або США найбільше опиралися сценарію "Кучма-3"

Все частіше ситуація нагадує традиційне революційне міфотворення, заради якого можна й "колоду" домалювати. Одним із цікавих кадрів минулорічного листопаду було так зване "повстання дипломатів", яке в "офіційному дискурсі", асоціюється виключно із заявою, підготовленою низкою працівників апарату Міністерства закордонних справ на чолі з тодішнім речником МЗС Маркіяном Лубківським.

Однак, куди ж поділася інша заява – ще 22-го листопада 2004 року підписана і розповсюджена 4 дипломатами посольства України у Вашингтоні? Вони відмовилися визнавати результати виборів і закликали зробити те саме уряди світу та інших дипломатів. На той момент я був радником посольства України в США і одним з 4-х авторів цієї заяви. 24-го листопада 2004 року на представницькій конференції в Американ Ентерпрайз Інститут, яку транслювало на всю країну Громадське телебачення США, автор закликав звернути увагу на події в Україні з тим, щоб попередити кровопролиття та покласти повну відповідальність у випадку його виникнення виключно на владу України.

Отже, було дві заяви. У першій з них є конкретний автор і ініціатор – Олександр Щерба, радник посольства України в США. Вона була написана ще в ніч другого туру, коли результати підрахунків давали Януковичу однозначну перемогу, і серед працівників посольства панували відчуття, схожі на ті, які були у всіх нормальних людей. На другий день, зранку, ще до початку робочого дня мені зателефонував Щерба і попросив негайно подивитись "один документ" в електронній пошті. Це був перший варіант відкритого листа українських дипломатів. Зміст – протест проти фальсифікації, війни уряду проти власного народу, проти того, що влада в Україні зрадила ідеали демократії та Європи. Фраза, яка потім обійшла всі американські ЗМІ, звучала так: "Ми не можемо спокійно дивитися, як закопується в землю майбутнє наших дітей".

Жодного прізвища в цьому тексті не згадувалося. Ми протестували проти того, що народу не дали висловити свою волю, а не закликали підтримати Ющенка. Хоча, там була фраза, що народ України заслуговує іншої влади. Можете тлумачити її як непряму підтримку Ющенку. Звичайно, ми одразу поставили до відома посла Резніка. Він сприйняв це нормально, повідомив у Київ і викликав до себе підписантів – Щербу, Пархоменка й Чумака. Посол попросив подумати ще раз та змінити декілька формулювань на дипломатичніші. Мене посол не викликав, бо, як сказав потім, зі мною не було про що говорити, я безнадійний.

Усім дипломатам в посольстві ми запропонували підписати заяву, але на той момент під листом залишилося лише чотири підписи, з яких все і почалося. Під посольством уже відбувалася демонстрація. Я передав копію заяви демонстрантам, і за кілька годин вона з'явилася на сайті "Майдан". Заява завершувалася словами: "Віримо, що інші працівники дипломатичної служби приєднаються до цієї заяви". Незабаром підписів було 30-40, негайно підтримав її тодішній Генеральний консул в Сан-Франциско Гребенюк, а за кілька днів – майже понад сто. Наступного дня, 23 листопада, нашого листа зачитав на Майдані Дмитро Павличко.

Чим наш лист відрізнявся від листа, підготовленого в МЗС? Головна відмінність в тому, що під нашим листом стояли підписи з посадами. Зокрема, коли підписався посол в Австралії і старші дипломати посольства в Польщі – було зрозуміло, хто саме підтримує таку заяву. А під другою заявою міністр

Грищенко заборонив зазначати посади, тому коли її опублікували сайти, не було зрозуміло, дипломати якого рівня підписали її. Узагалі, я співчував хлопцям з центрального апарату, їм було дуже важко переписати цього листа так, щоби він чимось суттєво відрізнявся. Здається, додали фразу на кшталт "Ющенко – наш президент!"... Хоч я думаю, що вони зробили велику справу популяризації протестного голосу дипломатів в Україні. В результаті, мене було звільнено наказом від 5 січня 2005 року. Пізніше отримав пропозицію повернутися на посаду, яку обіймав 11 років тому. Зараз на чверть ставки викладаю в дипломатичній академії МЗС. Я працював у Вашингтоні, коли відносини України й США були у стані кризи, я відповідав за стосунки з Конгресом, а також займався українською темою в аналітичних центрах США.

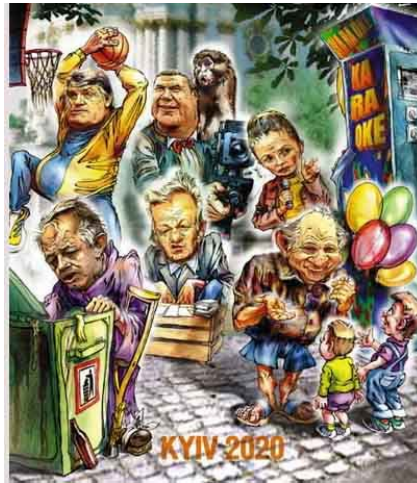
Сподіваюсь, що доклав руки до адекватного розуміння в США подій в Україні. Звісно, діяльність К. Грищенка спочатку на посаді посла в США, а потім міністра можна оцінювати порізно, але захист кучмізму у Вашингтоні у його виконанні часто вражав рівнем майстерності. Інше питання, що саме виправдовувалося в такий спосіб. Якщо вимоги керівництва до дипломата не відповідають його громадянській позиції, він, звісно, може залишити роботу. Це трапляється не надто часто, хоча в українській дипломатії працює багато чесних людей.

Дипломатія – це досить спеціалізований фах. Не всі можуть повернутися в академічну сферу або піти в бізнес. В багатьох випадках, кар'єрний дипломат без зовнішньополітичного відомства, це як штурман на березі – він може працювати хіба двірником. Багато з дипломатів виправдовувалися у власних очах тим, що працюють на країну, а не на режим.

Хоча межа тут досить невизначена. Щось подібне намагався свого часу робити й офіційний Вашингтон у стосунках із Києвом – працювати з країною, а не з режимом. Позиція була така: "Україна – важлива й перспективна країна, але ми не будемо мати справу з брудними покійками, які представляють верховну владу". Традиційна політика в такому випадку – зниження рівня офіційних контактів.

Останні роки режиму Кучми діяла доктрина Медведчука-Орла, яка фактично зводилася до трьох тез. По-перше, все одно американці нікуди не дінуться й змушені будуть мати справу з Кучмою або ним призначеним наступником. По-друге, американці поважають тільки силу, тому з ними треба розмовляти в дусі "чим більше нахабства, тим краще". А, по-третє, навіть якщо такий курс не спрацює, режим Кучми нічого не втрачає, бо чим гірші стосунки з Вашингтоном, тим кращі стосунки з Москвою. Навіть присутність наших військ в Іраку не надто впливали на відносини Києва-Вашингтону. США чітко казали про те, що українські війська в Іраку – не індульгенція.

Утім, Медведчук розраховував, що через п'ять-шість місяців відносини повернуться до більш-менш нормального стану. І, думаю, це не було неможливим. Справа в тім, що перемога Ющенка для США не була критичною. Скажімо, один із найавторитетніших експертів у США з питань України Андерс Аслунд ще у вересні 2004-го казав, що для національних інтересів США насправді немає особливої різниці між Ющенком та Януковичем. Приблизно такою була на той час й офіційна позиція США. Коли ми влітку минулого року обговорювали з американськими аналітиками готовність США до активної позиції, їхня відповідь не надто надихала. Рейтинг Ющенка до вересня практично не зростав. І ентузіазму на Заході це не додавало. А рейтинг Януковича дійсно зростав, і до вересня вони майже зрівнялися. Звісно, кампанія була брудна, і посол Хербст висловлював незадоволення цим, але ступінь зацікавленості Заходу подіями в Україні справді залежала від рівня

демократичної хвилі в середині країни. Доки цієї хвилі не було, то Захід не надто переймався українськими справами. Ця позиція підсилювалась думкою частини вашингтонських аналітиків про те, що в Україні все настільки зацементовано, настільки безнадійно, що шансів у Ющенка немає, тому залученість має бути дуже обмеженою.

Насправді неприпустимим для США вважався сценарій "Кучма-3". Тому чи не головним своїм досягненням вони вважали його попередження. США наполягали на дотриманні процедур виборчого процесу, готові були протестувати через порушення; вони також симпатизували більше Ющенку. Але від симпатії до підтримки – величезна відстань.

Але Вашингтон все ж таки заявив про невизнання результатів... Ситуація змінювалась поступово. Переобрання Джорджа Буша на другий термін дозволило, нарешті, звернути увагу на Україну. Результат першого туру змусив їх серйозно замислитись. Ющенко переміг з дуже незначним відривом, але це був потужний сигнал. Хоча, я б не називав той результат перемогою. Узагалі, припускаю, що результат першого туру був намальований. Для Банкової це мав бути спосіб легалізації фальсифікованих результатів другого туру в очач Заходу. А один з основних меседжів опозиції – "Ющенко йде в президенти" – мав набути реалістичності: мовляв, він не тільки йде, але подолає адмінресурс і таки дійде.

Важливу роль відіграла позиція Верховної Ради – не дарма її голова відвідував США між першим та другим туром виборів. Практично кожна заява США щодо України була результатом тиску на Білий дім та керівництво Держдепу, а не їхньої власної ініціативи. Тиск щодо активної підтримки Штатами демократичного та ненасильницького розвитку подій в Україні здійснювався декількома каналами, про деякі з них відомо, про інші ще зарано говорити. Вашингтон мав переконатися, що Україна дає Сполученим Штатам ефективні важелі реалізації зовнішньої політики та впливу на перебіг подій на пострадянському просторі, в тому числі й на майбутнє Росії.

Ми намагалися переконати Держдеп позбутися москвоцентричного погляду, який змушував США вирішувати з Росією всі питання, що стосуються колишнього Радянського Союзу. Вашингтон – чи не вперше після Іраку, до речі – спрацював разом з Європою для нейтралізації найгіршого сценарію в Україні. Кучма не скористався наданим Росією карт-бланшем на будь-які дії, включно з силовим придушенням Майдану. Це сталося, зокрема, через роз'яснювальну роботу Заходу, який почав активно діяти завдяки Майдану. А західні уряди не могли ігнорувати підтримку Майдану громадською думкою цих країн.

І хоч існує думка, що Захід посприяв Майдану, все було радше навпаки. Позиція Заходу залежала від подій в самій Україні, від масштабів протесту. Майдан переконав Захід в доцільності активної позиції. Єдиний відомий мені план стосувався потенційної реакції США на застосування сили. Позиція була абсолютно чітка – влада в Україні не може дозволити собі площу Тяньаньмень. В Україні це не пройде, Захід Банковій цього не вибачить. Думаю, Кучмі пояснили, що не варто недооцінювати роль Заходу в особистій долі представників старого режиму.

Олександр Потехін

Історія цієї публікації на "Майдані" - відкритого звернення українських дипломатів проти фальсифікації виборів:

<http://maidanua.org/static/mai/1101193510.html>. Новинарі Майдану назавжди запам'ятали з якою швидкістю надходили нові підписи і яке прекрасні слова супроводжували кожен з них. Тим, хто чергував на нескінченному потоці листів на "Майдан" в ті дні, було вже тоді ясно, що перемога невідворотня, бо українці всього світу - разом! Сайт "Майдан" і всі його архіви тільки підтверджують слова автора статті. Не стояло там поруч ніякого М.Лубківського та інших самозваних "батьків революції". І не стоятиме. Ми подбаємо!

США змінили написання назви столиці України

Американські чиновники, згадуючи назву столиці України, тепер повинні писати не Kiev, а Kyiv. Державний департамент США оголосив про це і заявив, що зміна правопису ніяк не пов'язана з американськими надіями поширити свій вплив на країну. Офіційний представник держдепартаменту Том Кейсі сказав, що Управління з питань географічних назв США разом з іншими урядовими організаціями встановили подібне написання для всіх федеральних відомств. Держдепартамент оголосив про зміну в меморандумі і наказав чиновникам використовувати слово Kyiv в усіх повідомленнях, пов'язаних з Україною.

За словами Кейсі, це рішення продиктоване тим, що "самі українці так вимовляють назву міста. Крім того, таку транскрипцію вже прийняли багато міжнародних організацій, зокрема, НАТО і ООН". Представник держдепартаменту також висловив упевненість в тому, що цей крок не має політичного підґрунтя і не направлений проти росіян в Україні. В той же час агентство Associated Press заявило, що й надалі буде писати назву української столиці як Kiev.

Мороз піддався росіянам

Депутат Держдуми Російської Федерації Дмитрій Рогозін заявляє, що під час помаранчевої революції російська сторона вела активну роботу з лідером СПУ Олександром Морозом щодо створення в майбутньому коаліції за участю Партії регіонів. Про це він заявив в інтерв'ю радіо "Ехо Москви". "Моє завдання було (під час парламентських виборів в Україні) в тій ситуації працювати з частиною так званої помаранчевої коаліції, перш за все з соціалістами, з Олександром Морозом", – цитує Рогозіна видання proUA. Зокрема, за його словами, треба було зробити все можливе, щоб "ця партія, яка складається з людей, хоч і українців, але вихованих в спільнослов'янському дусі" перейшла "на нормальну сторону". Д. Рогозін вважає, що виконана ним робота є успішною, оскільки "Мороз разом з Януковичем створив коаліцію вже зовсім іншої спрямованості". "В принципі, вважаю, що не дарма ми там попрацювали, хоча, звичайно, я вислухав на свою адресу багато гидких слів", – сказав депутат Держдуми.

Почувши, що європейська спільнота виділила нам кошти на боротьбу із хабарництвом, я спочатку неабияк сполошився. Мене кинуло в рясний піт і я відчув, як втрачаю ґрунт під ногами. Але, коли прозвучала сума, то заспокоївся. Один мільйон доларів! Не смішіть мене. Та на їхній один мільйон знайдеться наших десять, щоб проблему хабарів просто забалакати і нічого насправді не зробити.

папірчику. Одного разу мені довелося лягти на лікарняні процедури на цілих три тижні. Провести стільки часу із ще сімома хворими, які тебе будуть мордувати дурними розмовами, цікавитися, що це ти шпляєш на ноутбуку, або що ти читаєш, мене жахала. Жахав і їхній телевізор з безкінечними переглядами серіалів. Від цього ж можна і збожеволіти. Я заплатив і опинився у палаті на двох. Дружина привезла телевізор і DVD-програвач. Я

І слава Богу. Не знаю, як хто, а я звик до хабарів, як до повітря. Я без них просто

Україна моя хабарницька

задихнувся. Я втрачу орієнтацію на місцевості. Я стану сліпцем без проводиря. Я пропаду. Хабарі – це те, на чому будувалося усе моє життя. Коли у 1974 році, кагебісти влаштували у мене дванадцятигодинний обшук, забрали книги, рукописи, а потім і мене, відпустивши пізно вночі після допиту, я думав – все, гаплик. Сяду років на два з огляду на юний вік. Життя моє буде зіпсоване, ніхто вже мене не надрукує. Але мій тато, зубний лікар, вставив зуби одному з кагебістів, і я відбувся легеньким страхом. Хоча не зовсім легеньким, бо мусив відкалатати рік в армії. 1990 рік. Мої батьки перед телевізором спостерігають за батальями у Верховній Раді. Серед демократів чимало колишніх в'язнів совісті. І от батько каже до мами: „А даремно ми тоді Юрка від тюрми врятували. Ну дістав би він два роки, відсидів один, зате тепер засідав би у парламенті”. То був єдиний випадок, коли хабар відіграв сумнівну роль. В армії я служив у залізничних військах. Тягати шпали я не мав жодного бажання. Дав хабара начальнику батальйону і опинився у штабі. Потім дав хабара лікареві військового госпітально і три місяці провів у госпіталі, як на курорті, обклавшись книгами. Аби мене після армії не замели за тунеядство, дав хабара директору школи і фіктивно рахувався лаборантом. Потім так само фіктивно був „робітником” на одному з заводів. Купуючи джинси у поляків, потрапив у лапи міліції. Дав хабара – випустили.

За незалежності, працюючи у „Post-Поступі”, я образив у статті одного графомана, висміявши його творіння, той подав до суду. Газета на ту пору закрилася, виклики до суду йшли на адресу неіснуючої редакції, я не мав зеленого поняття про суд. І суд відбувся за моєї відсутності. Суддя присудив мені 800 доларів (на теперішні гроші) морального відшкодування. На 1995 рік – це була серйозна сума. В переліку моїх гріхів у судовому висновку згадувалася й образа РУН-віри і товстенної шизофренічної „Мага-віри”. Я подав апеляцію. Справу слухав уже інший суддя того самого суду. Більше того, він і сидів у одному кабінеті з попереднім суддею. Тому нічого дивного, що присуд залишився без змін.

Вам ніколи не доводилося програвати комусь моральні відшкодування? Це тільки чиновники і депутати можуть їх ніколи не платити, а простий смертний відразу потрапляє у лабеті судових виконавців, які за лічені хвилини опишуть усе твоє майно і вичавлять усе до останньої копійки. Але я дав хабара судовому виконавцю, і він спутив усе на гальмах. Графоман метушився, діставав суд скаргами, а я сумлінно сплачував щомісяця якісь жалюгідні копійки в рахунок морального відшкодування, аж поки інфляція не перетворила ці гроші на порохно.

В іншому випадку я вже був мудріший і заплатив судді. Я не шукав до нього жодних підходів, а прийшов і спитав: „Скільки?” Суддя вивів на папірчику „100”. Йшлося звісно про долари. Я дав. А суддя так хитро повернув справу, що позивач її начебто й виграв, бо я таки мусив вибачитися, але ж зате повністю зняв моральне відшкодування. Потім мені довелося вже з іншої нагоди платити міліції і прокуратурі за те, щоби закрили проти мене кримінальну справу. Журналістика інколи підсовує дуже неприємну свиню. Побачивши, що я не зможу довести, що я не верблюд, я заплатив стільки, скільки мені знову намалювали на

почував себе, як удома. Влітку я проходив техогляд. Вже в черзі вияснив, що це коштує 50

гривень. Можна й не дати, але тоді обов'язково до чогось причепляться, і доведеться їхати сюди ще раз. А не хотілося. Зайве й казати, щ насправді жодного техогляду не відбулося. Мент поцікавився, яка у мене машина і все. Я дав йому 50 гривень, він подякував, я теж подякував. І було за що, бо поперше, того, хто обслуговує мій район не було на місці, і в мене прийняв документи інший, а по-друге, я не подав медичної довідки, а по-третє, якби він оглянув машину, то виявив би протермінований вогнегасник, щось обов'язково бракувало б в аптечці. Одне слово, я дав йому ці 50 гривень із вдячністю.

І отак я живу у постійних даваннях хабара. А тепер мене закликають: не давай! Як – зовсім не давати? Зовсім!

Я з жахом собі уявляю, у що це для мене може вилитися. Я давав хабарі за народження сина, за місце на цвинтарі для своїх батьків, за встановлення телефону, за безперешкодне перетинання кордону, за порушення правил вуличного руху, за прискорене оформлення закордонного паспорта, за візу, за різноманітні довідки, за залізничні квитки... Я давав хабарі навіть за таке, у чому не можу й признатися, інакше на мене знову заведуть кримінальну справу і мені знову доведеться відкуплятися. Я почувую себе абсолютно комфортно у країні хабарників. Я не маю жодних проблем. Я вирішую їх легко і невимушено. Життя моє надто ускладниться, якщо я захочу раптом пожити чесно. Ну, бодай рік. Але це неможливо. Чому? Бо я МОЖУ собі дозволити жити нечесно. Я заробляю достатньо, аби відкласти якусь частку на хабарі. Мені зовсім не шкода 50 гривень для мента, завдяки якому я зекономив добрих два дні свого часу. Триста гривень за окрему палату! Хіба ж вона цього не вартує?

Але є, є у нас ще люди, які живуть чесно і не дають хабарів. Або майже не дають. Це люди неможливі. Вони просто змушені жити чесно. Тому такі, як я, для них ненависні. Ми розбещуємо хабарників. Ми їх постійно підготовуємо, цим самим утверджуючи у їхній незамінності. Господи, де б я опинився, якби не було тих, хто бере! Я щасливий, що вони є. Що їх не треба дуже шукати. Вони на усіх хлібних місцях. Навіть знаючи, що мають справу з журналістом, вони не соромляться брати. Ну, хіба трішечки: „Ага, а ви потім опишете!” – мовби кокетуючи... „Та що ви! Ніколи в життя. Ви ж мені так допомогли!” І я ніколи не шкодував за витраченими грошиками. Я завжди відчував тиху вдячність, що у мене їх взяли.

Руки, які дають і руки, які беруть – це ціла система, вибудована на глибоких традиціях, це щось як орден тамплієрів. Ми легко впізнаємо одне одного, і розуміємося з півслова, з ледь помітного мрукнення ока, з поруху вуст, з недбало кинutoї фрази. Важливо не тільки знати, хто БЕРЕ на лапу, але й мати репутацію людини, яка чесно ДАЄ на лапу. Я пишаюся своєю репутацією того, хто ДАЄ. У мене не бояться брати. Зазирніть у мої добрі наївні очі – ви побачите у них теплий погляд людини, яка ще не підвела жодного хабарника. Нікого не заклала, не присоромила, жодним жестом не дала зрозуміти, що їй це неприємно. Навпаки – завше з усмішкою, з підморгуванням, поплескуванням по плечу. А тепер хтось хоче порушити оцей наш символізм, наше гармонійне співіснування, наші ніжні й тендітні стосунки. Не хочеться думати, що це вдасться ще за моєї пам'яті. І я не думаю.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

ЮШЕНКО СТАВ КУМОМ СААКАШВІЛІ

Президент Віктор Ющенко і відома балерина Ніно Ананіашвілі стали хрещеними батьками другого сина президента Грузії Михайла Саакашвілі - Ніколоза. Хрещення пройшло у соборі святої Трійці, де крім батьків і хрещених знаходилися також президент Естонії Тоомас Хендрік Ільвас та маршал сейму Польщі Марек Юрек.

Україна спростовує звинувачення

Міністр із питань надзвичайних ситуацій Віктор Балага спростовує заяви комітету з екології Держдуми Російської Федерації про те, що з Чорнобильської зони вивозять небезпечний радіоактивний металобрухт. Він переконаний, що блокпости не пропускають жодного кілограма металу без попереднього дозволу екологічної комісії. "Я вважаю, що тут більше елементів етики та політики, ніж практичних речей, – зазначив Віктор Балага. – Метал, який обробляють і вивозять із Чорнобиля, проходить відповідну діагностику та перевірку. Якби метал був забрудненим, його просто не дозволили б вивезти з території".

Нагадаємо, комітет з екології Держдуми РФ звинуватив український уряд у вільному розповсюдженні радіоактивного брухту та його подальшій переробці на металургійних підприємствах. Українська сторона відразу ж спростувала цю інформацію. Заданими Міністерства з питань надзвичайних ситуацій, із Чорнобильської зони щорічно вивозять 400-500 тонн металу. Якщо російським фахівцям усе-таки вдасться довести радіоактивне забруднення українського брухту, то на експорті до

Європи можна буде ставити хрест. Ще від червня комітет з екології Державної Думи ініціює впровадження мораторію на імпорт українського металу до РФ. Росія також зажадала від українських постачальників сертифікати безпеки металопродукції. В Україні створили експертну комісію, яка вивчає подробиці інциденту.

За транзитний сервер нікого не посадять, бо всі встигли домовитися з владою?

Проникнення в транзитну базу даних Центвиборчкому під час другого туру президентських виборів 2004 року здійснювалося за вказівкою тодішнього голови ЦВК Сергія Ківалова. Таку думку висловила керівник розробки єдиної інформаційно-аналітичної системи "Вибори" для ЦВК Галина Мандрусова. "Я вважаю, що проникнення було організовано за вказівкою Сергія Ківалова начальником управління інформатизації Сергієм Катковим. Думаю, вони забезпечили передачу паролів доступу до транспортного сервера, на якому формувалася транзитна база даних ЦВК, що містить повідомлення про результати голосування з кожної виборчої дільниці", - сказала Мандрусова в інтерв'ю "Фокусу". "Технічно схема виглядала так: вони підключилися через наш маршрутизатор CISCO до каналу комунікацій і одержали можливість керувати нашим інформаційним потоком", - додала вона.

Далі, за словами Мандрусової, дані про результати голосування на виборчих дільницях йшли "за своїм звичайним каналом". "У той час як Катков організував доступ для віддаленого користувача, здатного аналізувати результати і керувати "вентилем". Цей користувач або пропускав, або перекривав надходження чергової порції інформації до центральної бази даних, пов'язаної з серверами ЦВК в Інтернеті і з табло в прес-центрі Центвиборчкому, на якому відображалися результати голосування", - розповіла вона. Мандрусова не виключила, що інформація про хід голосування направлялася до адміністрації президента, де працював паралельний центр підрахунку голосів. "Не виключено, що таких центрів було декілька, технічна схема проникнення в транзитну базу даних дозволяла це зробити", - додала вона.

За словами експерта, у день підрахунку голосів у другому турі президентських виборів "відбулася аномалія" - дані окружних комісій затримувалися, а потім надходили до центральної бази відразу великими порціями. "Постійного, плавного потоку даних не було. Це для нас, фахівців, стало очевидним свідченням того, що надходженням даних хтось керує ззовні. І ми відразу довели це до відома всіх, хто відповідав за виборчий процес", - сказала вона. Мандрусова також вважає, що СБУ володіє всією інформацією про організаторів фальсифікацій. Водночас вона не вірить у те, що справа про фальсифікації буде розслідувана, а винні понесуть покарання. "Усі встигли домовитися з владою. Дивіться, Катков спокійно живе, його друзі теж. Дзекон як і раніше очолює "Укртелеком", Зимін зовсім недосяжний для слідства — він став депутатом Верховної Ради від Блоку Юлії Тимошенко", - сказала вона. "Мені здається, Віктор Андрійович вирішив, як Господь Бог, усіх простити, не зважаючи на настрої у суспільстві і наслідки такого кроку. Те, що люди, які намагалися за будь-яку ціну дорватися до влади, залишилися безкарними, як мені здається, стало політичною поразкою для президента Ющенка", - додала експерт. Узимку 2004-го Мандрусова виступала перед Верховним Судом у якості одного з основних свідків у справі про фальсифікації. Свою посаду і статус вона зберігає досі.

**Тут може бути ваша реклама
Підтримуйте "Оттавський Вісник"
Єдине видання із столиці Канади**

Події, що розгортаються навколо життя української діаспори в Росії примушують кожну людину, що асоціює себе з українським народом, задуматися. Недавнє вбивство керівника тутьської української організації «Батьківська стріха» Володимира Сенишина – людину відому і поважану серед російських українців. Окрім пана Володимира «ліквідації» піддалися ще цілий ряд діячів українського руху Росії. З якоїсь причини організаторів злочинів ні як не можуть знайти. Цілком виправдана тактика – на війні завжди прагнуть насамперед убити офіцерів, тобто обезголовити ворога.

Як розвиватимуться українці в Російській Федерації без людей щиро і безвідмовно готових служити загальній справі? Таких керівників можна перерахувати на пальцях. Дуже часто багато з нас ради особистої вигоди відмовляються від ідей і принципів, яких раніше дотримувалися і відстоювали.

Ще однією знаковою подією стало пікетування Української бібліотеці в м. Москва молодіжною організацією «Местних», що є не то московським відділенням «Молодої Гвардії», не то «Наших». Головне – вони підтримуються широкими урядовими кругами. Приводом стало проведення зборів приуроченого Голодомору в Україні в 1932-1933 рр. на організаторів посилався цілий ряд звинувачень: від «розпалювання міжнародної ворожнечі» і до «руйнування слов'янської єдності».

Виходить, на думку, «Местних» Голодомору не було, а від 7 до 11 млн. чоловік випарувалося просто так?! Протестну акцію «молодих політичних екологів» порівняно з тим, якби десь в будь-якій європейській країні виникли маніфестації перед єврейським національним культурним центром або синагогою, що проводила вечір пам'яті жертв Голокоста, що звинувачував євреїв в розпалюванні міжнародної ворожнечі. Думаю, цих людей як мінімум чекало значне попередження властей. Але, як говорив німецький публіцист Іоганн Зейме, «Росія – країна можливостей».

На тлі всіх цих жхів офіційно в Росії заявляється про любов до українців (асоціюються з етносом що п'є горілку, закушує салом і цибулею; розмовляє російською мовою з використанням українських займенників, «геканій» і «еканій»), української культури (горілка, сало, борщ, вареники, Гоголь) і історії (все хто «За Росію» герої України, а хто ні – зрадники українського народу). Тут виникає два філософські питання: «Що робити?» і «Хто винен?» Як не дивно лунає, але винні ми – українці. Саме ми дозволяємо так з собою вести. Замість того щоб стояти один за одного, підтримуючи і допомагаючи, як це роблять євреї, ми – скандалимо і ділимо владу. Перше, що повинна зробити «поважаюча себе» українська організація після створення – розколотися. На жаль, це повсюдна практика.

Винні і ті суспільно-політичні сили, що позиціонують себе послідовними захисниками національних інтересів України. Їх «відстоювання» починається і закінчується розмовами про загрозу русифікації і знищення спадщини української культури. Пошуком «великодержавної руки» Кремля і підступів московського імперіалізму. Вони готові битися проти «загарбників» як в Україні, так і за її межами. Потреба рядового українця, що живе по-сусідству їх мало цікавить. Від реальних справ поборників української ідеї кожного разу щось відокремлює. У своїх програмах захисту українців вони декларують правильні і красиві речі, що не запроваджуються в життя і залишаються на рівні популізму.

Для ілюстрації вищезгаданої закономірності характерний приклад нашої Мурманської молодіжної організації. Свого часу її майбутні члени на особистому рівні несли в російське суспільство правду про невідомі сторінки української історії, зокрема, про діяльність УПА. Я виступав з цією тематикою на студентській весняній конференції. У стінах Мурманського педагогічного державного університету організували силами невеликого числа української молоді, керівником Національно-культурної автономії українців області Мурманська Наталією Георгіївною Литвиненко-Орлової і кафедрою Загальної історії МДПУ семінар, що розглядав специфіку і історичний розвиток взаємовідносин Росії і України. На ньому згадувалися гетьман Іван Мазепа, Петро Калнишевський, русифікація, Голодомор, УПА і сучасні суперечності. Мій брат Данило, потім виступав з дослідницькою роботою, знову ж

такі, приуроченою партизанам на ліцейній, міській, обласній і всеросійській конференції. Чомусь ні слова подяки, ні підтримки в проведенні загальної справи «національними патріотами» не було виражено, окрім пересічних людей, щиро за нас що порадили.

Зовсім нещодавно Союз української молоді Мурманна задумав провести публічний захід 14 жовтня цього року, приуроченого 64-им роковинам створення Повстанської Армії. Тиск властей (уряд Мурманської області), силових структур і керівництва ВНЗу не дозволило реалізувати намічені плани. Мені як організаторові загрожували мінімум – виключенням з університету, максимум – порушенням кримінальної справи за статтею 282 КК РФ «розпалювання міжнародної і міжрелігійної ворожнечі», також «екстремізм», скидання державного ладу із закликом до озброєного повстання (звинувачення зроблене на основі запрошувальної листівки, де зображені партизани із зброєю).

Знову «реакція нульова». Лише приватні особи виразили нам слова співчуття у зв'язку з ситуацією, що склалася. Єдиною людиною, що підтримала нас від імені цілої організації, був покійний Володимир Сенишин. Дуже зручно використовувати чуже горе і труднощі для підняття власного рейтингу і авторитету, залишаючись в стороні. А не

пора б прихильникам національних інтересів України почати захищати тих, хто захищає ці національні інтереси як на батьківщині, так і за її межами. Оскільки ця частина суспільства завжди буде гарантом існування українців як нації, України як держави. Українська політична еліта в ці хвилини зайнята куди важливішими справами. А саме, участю в багатосерійній трагікомедії під назвою «Володар коаліцій».

*Микола Малуха,
голова Союзу української молоді Мурманна*

P.S. Я, на жаль, особисто не зустрічався з Володимиром Сенишином, проте, ми часто передзвонювалися і переписувалися по електронній пошті. Пан Володимир допомагав мені радами, рекомендаціями і матеріалами в написанні курсової роботи по Загальній історії «Українські військові формування на території Західної України в Першу світову і Громадянську війнах». Прошу кожного українця спробувати донести до засобів масової інформації (українських, російських та інших), громадських і політичних лідерів (партиї, рухів), державних діячів інформацію про цю страшну трагедію в «українській сім'ї». Щоб кожен знав про те, як живеться українцям в РФ, чого варто називати себе «українцем» в сусідній державі. Щоб власті України зайнялися цим питанням і відстежували розвиток ходу слідства російськими правоохоронними органами. Разом припинимо цей «чорний список» злочинів проти українців!

Додаткова інформація:

Про Володимира Сенишина та його загибель:

<http://kobza.com.ua/content/view/1682/76/>

<http://kobza.com.ua/content/view/1681/48/>

<http://kobza.com.ua/content/view/1680/36/>

<http://kobza.com.ua/content/view/1679/61/>

<http://kobza.com.ua/content/view/1689/90/>

Про Анатолія Криля забитого на смерть:

<http://kobza.com.ua/content/view/1678/61/>

Про Володимира Побурінного забитого на смерть:

<http://kobza.com.ua/content/view/1677/61/>

Акція „Местных” проти вечора пам'яті жертвам Голодомору в Української бібліотеці в м. Москві:

<http://kobza.com.ua/content/view/1665/86/> - хочу звернути увагу на те, що після публікації листа Володимира Сенишина керівнику „Местных” Сергію Фадєєву він піддався смертельному нападу.

<http://mestnye.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=156>

<http://mestnye.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=158>

<http://mestnye.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=167>

<http://mestnye.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=168>

<http://mestnye.ru/modules.php?name=News&file=article&sid=182>

Живі талісмани революцій

Моду на живі революційні талісмани винайшли, зрозуміло, французи. 5 жовтня 1789 року, під час знаменитого Походу жінок на Версаль, Франція побачила незвичне видовище: колишня акторка, жінка “вільної професії” (ми можемо лише здогадуватися, що розуміли під цим галантні мемуаристи Великої революції) Теруань де Мерікур із музейною пікою в руці та лицарським шоломом на чарівній голівці їхала верхи на гвардійській гарматі та співала революційне “Ca ira!”

Це видовище наснажило сучасників тих подій – поетів і художників. Учні та послідовники великого Давида закарбували панну Теруань на численних пам'ятних медалях, монетах, фалерах і барельєфах. Звісно, закарбували в тому ж несамовитому шоломі, ще й із оголеними грудьми. Адже Свобода, як відомо з європейського міського фольклору, приходиться без одягу (“І відбирає їжу”, – додають до медового образу краплі отрути теперішні цинічні гумористи). Насправді ж спокусливі груди колишньої акторки під час Походу жінок прикривала велика паперова триколірна кокарда, яку вона позичила в сержанта Епарвіля. Але ж, розуміємо, художник не в змозі відмовити собі в насолоді сплести енергії революції з енергіями світлої хіті.

Як би там не було, але з того часу Теруань перетворилася на живий талісман революційної Франції. Її портрети в достатній кількості дійшли до наших часів. На них зображено вродливу молоду брюнетку з пишним волоссям, чуттєвими губами та великими виразними очима. Цілком імовірно, що революціонери сприймали зовнішність Теруань як своєрідну “естетичну антитезу” тодішньому живому символу контрреволюції – білявій і витонченій австрійці королеві Марії Антуанетті. Два століття потому Поль Верхувен використовує це протиставлення у своєму культовому фільмі “Згадати все”, де чарівна, але дещо плебейської зовнішності чорнява партизанка (копія портретів Теруань) протистоїть надмірно сексуальній аристократичній “поганій білявці” у виконанні Шерон Стоун.

Живі талісмани були й у інших революцій. Крейсер “Аврора” в “людському форматі” втілює в незабутній образ “північного мачо” – кронштадтського матроса Железняка з його сакраментальним рефреном “Караул устал!” Відтоді жодний попсовий твір “про Жовтневу революцію” не обходиться (й не обходиться) без присутності на різних планах живописних матросів із патронташними стрічками, перехрещеними на могутніх грудях (чого це знову виникають груди, запитуємо). Навіть у пародійних текстах на кшталт “Чапаєва і Пустоти” Віктора Пелевіна виникають два очманілі від наркоти кронштадтські матроси з бляшанкою, наповненою кокаїном.

Варто зазначити, що “архетип” матроса не мав, на відміну від французького першоджерела, жодних прямих сексуальних конотацій (жінки не погоджуються з цим, стверджуючи, що сама позиція “руйнівника старого світу” збуджує їх). Більшовицька революція взагалі, як на мій смак, була антисексуальною та малоестетичною. Її фатально не вистачало дизайнерів та іміджмейкерів.

Велика “культурна революція” 1966-1976 років у Китаї мала декілька живих талісманів. Щоправда, вони були не зовсім живі. Революційній китайській молоді пропонували “робити життя” з трьох на момент революції вже покійних героїв – солдата Лей

Фена, що загинув на службі 1960 року, офіцера Ван Дзе (підірвався на міні 1965-го) та партійного секретаря Дзяо Юйлу, який помер від раку печінки 1964-го. Усіх трьох об'єднувала вічна молодість, працьовитість, фанатична відданість ідеям Голови Мао, селянсько-наймитське походження та невиразна зовнішність. Портрети героїв ціле десятиріччя прикрашали вулиці, підручники та громадські приміщення КНР, що, втім, не вплинуло на темпи зростання населення Піднебесної. Любов перемагає все. Навіть антисексуальність офіційних “талісманодів”.

В Україні також знаходимо претендентів і претенденток (останніх більше) на роль загальнонаціонального живого революційного талісману. В часи селянської революції 1918-1920 років такими були лівобережні робігуди Батько Ангел, Нестор Махно та його бойова подруга Маруся. З цієї кривої трійці лише Махно наблизився до символічної повноти образу.

Помаранчева революція мала, як здається тепер, принаймні трьох претенденток на статус живого талісману: Руслану Лижичко, Параску Корольок і Юлію Тимошенко. Завдяки малодослідженим і складним процесам, які незримо відбувалися в суспільній підсвідомості українського народу, це заочне “змагання символів” урешті-решт виграла Баба Параска. Що відразу викликало підозру в образно чутливих людей щодо “революційної справжності” подій кінця 2004 року. Адже невід'ємними ознаками революційного талісману є молодість і привабливість, котрі символізують, серед іншого, “іманентну” спрямованість революції в майбутнє. А тут в авангард символічних симпатій несподівано вийшла старенька сільська бабця, яку професійно жорстокі ЗМІ “подавали на екрані” з усіма “прибамбасами” її старечої безпосередності. Яке вже тут майбутнє.

Так Баба Параска, зовсім не хотючи того, відволікла символічні симпатії від “Леді Ю”. І тут механізми колективної психіки спрацювали напрочуд передбачено, майже “за підручником”. Підсвідомість простих людей, де (на рівні національних символічних означників) укорінено пісні “про стареньку маму”, просто не могла не надати переваги Бабі й не відсунути на другий план рафіновану зовнішність багатої та успішної городянки. Навіть “Лесина коса” не спрацювала. Технологи В. Ющенко перемогли, “джокер у хустці” накрив бубнову королеву, волосся якої дарма пофарбували “під золото”. Партизанки й опозиціонерки мають бути брюнетками. Себто “пікової масті”. Безплатна порада Видріну: дивіться більше голлівудських фільмів, там усе є.

Я також чомусь думаю, що французькі сучасники чарівної Теруань де Мерікур ніколи не погодилися б зі смаками українців XXI століття. Се ля ві. Чи то “се ля село”?

Володимир Єшкілев

Руслана любить постріляти з автомату

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

Welcome to the
Ottawa Ukraine
Royals Soccer Club

У день пам'яті жертв Голодомору Янукович підстрелив кабанчика

У день пам'яті жертв Голодомору прем'єр-міністр Віктор Янукович вирішив відвідати Білорусію, а заодно і підстрелити кабанчика. Газета "Сьогодні" пише, що Янукович разом із прем'єром Білорусії Сергієм Сидорським відправився на полювання до національного заповідника "Браславські озера". Там він і "завалив" кабана – кілограм на 500.

Рушницю для свого хобі урядова делегація прихопила із собою. Однак полювання виявилось не зовсім вдалим: прем'єр хотів уполювати рогату здобич заради трофеїв, але не встиг – лосі вже скинули свої роги на зиму. "Звичайно, це було дещо складно, у нас ще не випала пороша і за слідами кабана не знайдеш, але все ж таки молодці, великого звіра підстрелили", - розповів анонімний представник управління справами президента Білорусії. ? За його словами, це було "не якесь суперполювання, усього два "номе-ри", це навіть дивитися не так цікаво". "Цікавіше, коли людей 15 полює, тоді кабани розбігаються вбік "номерів", а коли двоє, вони біжать куди завгодно, на охоронців або в ліс", - додав представник з управління справами президента. За підрахунками видання, яке звернулося до офіційного сайту заповідника, полювання по-прем'єрському обійдеться пересічному громадянину України у 500 доларів. Зокрема, за даними сайту, полювання у заповіднику може будь-який охочий – і білорус, і іноземець. Так, за одного мисливця необхідно сплатити 52 долари, крім того ще 52 долари за перевезення однієї одиниці зброї. За голову вбитого звіра також передбачається плата – 260 доларів за великого кабана. Знімається плата і за проживання у котеджах, оформлення документів на право полювання у заповіднику та за організацію загінного полювання.

Ходити на полювання разом з Януковичем полюбає і експрезидент Леонід Кравчук. Одне з їх улюблених місць – Дніпровсько-Тетерівське державне лісомисливське господарство, неподалік Сухолуччя Київської області. "Це місце традиційне для нас, там полював ще голова Компартії України Володимир Щербицький, туди приїздив навіть Леонід Брежнєв. Частіше за все їздимо туди по суботах. До речі, Янукович влучний стрілець і мені з ним приємно знаходитися, бо він приїздить туди не як вбивця, а як мисливець. Ходимо на кабана, а оленя не чіпаємо", - розповів Кравчук. За словами ще одного джерела – організатора полювання для VIP-персон, востаннє до Сухолуччя Янукович навідувався 18 листопада (за тиждень до білоруського полювання). "Треба сказати, вдало з'їздили – підстрелив кабана. Правда, сварився – йому довго не могли під дичину підігнати машину, звіра хотіли повантажити у джип", - розповів організатор полювань. За його словами, прем'єра садять тільки на "п'ятий" номер (спеціально зроблена минулого року соснова "вишка" із сидінням, яка значиться під номером "п'ять", а всього у господарстві таких "номерів" десять).

ЛЬВІВСЬКІ ОБСЕРВАЦІЇ

Янукович – гроза кабанів

Слухайте, що робиться! Досить було Януковичу 25 листопада у День пам'яті жертв голодомору чкурнути собі до Білорусі на кабанячі лови, як на другім кінці Європи це знайшло свій фантастичний і містичний відбиток. Прем'єр, кажуть, уполював 500-кілограмового кабанюру. Причому не кулею, а смертоносним яйцем від івано-франківської курки. А всі інші кабани так налякалися його грізного вигляду, що чкурнули через

усю Польщу аж до Німеччини, вибравши злигодні еміграції. Услід їм із прем'єрських вуст лунало: „Шкодливі коти! Казли! Данецк паражняк не гоніт!” Одуриле стадо увірвалося до південнонімецького містечка Вайтшеггайм. Цілих дві години кабани тероризували місто, зганяючи злість на українського прем'єра тим, що нападали на людей, магазини й автомобілі. Один, правда, інтелігентний дикий вепр навіть вирішив заскочити до крамниці, щоб купити собі „Гендер і шолдер”, бо чув, що то помічне на тверду щетину, а лупа тікає разом з блохами. Але його шляхетного пориву не зрозуміли. Касирка відразу скочила попід ядлу і накрилася торішньою промовою Шрьодера. Чим дуже образила вепра, який стояв на зовсім іншій політичній платформі. Зі злості він розгромив полиці і спричинив збитки на тисячі євро. Тоді на лови вийшла брва німецька поліція і тричі повторила подвиг Януковича, скориставшись для цього не високотехнологічними яйцями, а примітивними карабінами. А решту здичавілої опозиції перечавили колеса автомобілів, так що наступного дня пів міста наминало сальцесони і холодці.

Та на цьому дива природи не завершуються. Прем'єр застрелив велетенського кабана, заплочивши очі! Бо коли у нього пізніше поцікавилися, чи він кабана не злякався, то Янукович відповів, що його навіть не бачив. Ну, чи це не майстер-клас? Я не знаю, чи навіть Вільгельм Телль або Робін Гуд на таке були здатні.

А який переполох викликав візит прем'єра в білоруські ліси, свідчить той дивовижний факт, що усі лосі з переляку поскидали роги, знаючи, що лось безрогий донецькому – не товариш.

Але і цим ще не вичерпується уся інтрига. Бо, виявляється, окрім ловів наш бацька-2 провідав у Білорусі рідне село Януки і поставив свічки за тих, хто загинув від голодомору. Чим завдав рішучого удару по тих буржуазних запроданцях-істориках, які про голодомор на теренах Білорусі нічого і досі не чули. А бацька-1 кинувся гарячково гортати календар, щоб і собі вибрати якусь відповідну дату для вшанування білоруського Галадамора чи то пак Пошасці. Як гуляти, то гуляти!

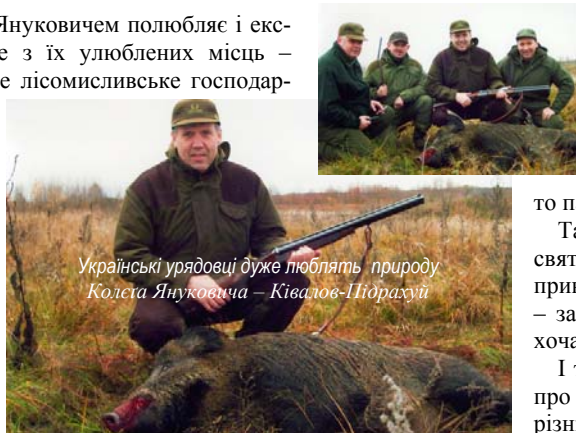
Так що дуже вдало відсвяткував наш прем'єр свято Голодомору. І жертву у вигляді кабана приніс, і свічку – мабуть, із кабанячого сальця – запалив та й чарочку перехилив. Повернувся хоча й без рогів, та зате з іклами.

І тут я собі пригадав, що роки два тому, коли про кандидата у президенти стали публікуватися різні славословія, донецький барон поділився такими спогадами: "Пам'ятаю на полюванні, на мене вискочив поранений запеклий сікач. Дикий кабан узагалі тварина небезпечна, а коли поранений – втричі небезпечніший. Відлік на секунди, на промах права немає, інакше просто загинув. Як бачите, я живий, здоровий – виходить, з обстановкою впорався". І при цьому гордо задемонстрував фото із синами й убитим кабаном.

І от що цікаво. Під час Помаранчевої революції дикий кабан теж увірвався до супермаркету, перелякавши усіх працівників і покупців. А сталося це у Польщі 14 грудня 2004 року, а точніше у Вроцлаві, під німецьким кордоном. Чим займався того дня Янукович в'яснити не вдалося. Але можливо, той кабан був братом трагічно загиблого сікача.

А ще два роки перед тим, а саме перед обранням прем'єром восени 2002 р. Янукович із трибуни парламенту заявив, що в житті "мухи не скривдив". І я йому вірю. Бо яка користь з мухи? А от кабан – це не тільки цінне хутро, але й поживне м'ясо. Так що голодомор нашому прем'єрові узимку не загрожує.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

Українські урядовці дуже люблять природу
Колеса Януковича – Ківалов-Підрахути

Відступники УГКЦ Свячення під грифом "таємно"

Після свята Архистратига Михаїла у Варшаві в каплиці лефевристів відбулося свячення семи дияконів і двох священників з України, що його провів єпископ Ричард Вільямсон, якого Папа Римський Іван Павло II декретом екскомуніки від 1 липня 1988 року відлучив від Церкви, оскільки той проти його волі погодився прийняти свячення від монсеньйора Лефевра.

У Варшаві британський єпископ висвячує сімох дияконів і двох священників-лефевристів з України. Попереджаючи про небезпеку обману Церкви та її вірних, Владика Ігор Возняк, архієпископ Львівський, після варшавської посвяти, зокрема, зазначив: "Такі свячення відбувалися в Польщі, а не в Україні, і їх проводив не греко-католицький єпископ, а єпископ латинський, та й ще такий, що відлучений від Святійшого Отця". За його словами, згідно з попередженнями Папи в документі Ecclesia Dei, кожен, хто навіть формально прилучається до схизми, сам стає схизматиком, тобто винним у тому, що руйнує зсередини Католицьку Церкву. Схизматиків визнають ворогами Церкви і відлучають від неї.

Довідавшись про варшавське свячення, архієпископ Львівський скерував до Польщі групу священників і мирян, яку очолив Орест Фредина, протосинкел Львівської архієпархії, щоб ті змогли стати свідками "дійства" свячення лефевристів. Як розповів отець Фредина, з України до Варшави прибуло три автобуси з вірними, серед яких, очевидно, були рідні тих, кого висвячували. "Те, що ми побачили у Варшаві, – чужа традиція. І приймаючи латинський обряд, ці люди топчуть тисячолітню традицію Української Церкви, відкидають усі звичаї", – стверджує протосинкел Львівської архієпархії.

УГКЦ переслідують? Отець Фредина застерігає, що отець Василь Ковпак і група людей, які підтримують його, видають себе за поборників Української Греко-Католицької Церкви. Проте співслужачи з екскомунікованим (відлученим від Церкви) єпископом, отець Василь Ковпак насправді обманює Церкву. Крім того, за словами отця Фредини, єпископ, який здійснював свячення, свідомо заявив, що проводить їх для Львівської архієпархії УГКЦ, яку "переслідують". "Переслідування УГКЦ є наклепом, і я вважаю, що це взагалі виглядає на заплановане розпалювання ворожнечі між українським народом", – наголошує Владика Ігор Возняк.

Заборонені священнослужителі. Ігор Возняк, архієпископ Львівський, застерігає вірних, що ці священники незаконно висвячені і їх вважають забороненими в Україні. Тому вони не можуть священнодіяти в ім'я Української Греко-Католицької Церкви. Ще покійний Святійший Отець Іван Павло II Папа Римський наголошував на тому, аби жодним способом не підтримували лефевристський рух.

Цікаво, що ще до свячення 21 листопада лефевристи висвятили отця В. Вознюка, біографія якого неприємно дивує. Свого часу його виключили із семінарії, після чого засудили на три роки за переховування наркотиків. А торік один із чотирьох відлучених від Церкви єпископів висвятив Володимир Вознюка на священника. І тепер він у Рясному й Івано-Франковому видає себе за греко-католицького священника. "Думаю, що саме послідовники екскомунікованого єпископа Лефевра створюють конфлікти в низці парафій Львівської архієпархії, бо люди, яких висвячують, повинні мати місце призначення. Тому вони обдурюють людей, щоб вигнати одного священника й у такий спосіб привести "кращого", – зазначив отець О. Фредина. – Ми спробуємо викликати до себе новоосвячених лефевристських дияконів і священників і попередити їх, що вони не мають права проводити богослужіння, – резюмує Владика Ігор Возняк. – Окрім того, очікуємо швидкої реакції від Святійшого Отця з Рима.

Леся Оленій

о. **Василь Ковпак:** Руху лефевристів не існує. Колись паралельно існували бандерівці, фашисти, націоналісти тощо. Так само нині частина священників, які підтримують нововведення та рух модернізму, практично нав'язують нам такий "діагноз". Офіційно з уст провідника Католицької Церкви Папи Римського ви ніколи не почуєте такого слова. Єпископ, який висвячував наших семінаристів, за національністю не поляк. Він англієць і не має нічого спільного з Польщею. Крім того, якщо ви знаєте історію, то Святійший Отець зустрічався з єпископом Філле, який є головою традиціоналістів у всьому світі. Нині є дорога до великого поєднання, і сьогоднішній Римський престол дуже позитивно ставиться до руху традиції. В Церкві існує рух модерністів, які нищать традиції, і рух традиціоналістів, який захищає їх. А лефевристи – це просто накинутий ярлик на традиціоналістів усього світу. Святу Літургію латинською мовою традиціоналісти відправляють лише в Латинській Церкві. А в Греко-Католицькій Церкві ми служимо сакральною церковнослов'янською мовою, якою писали всю історію і всі літописи нашого народу. І богослужіння в Церкві провадили нею до 1965 року, до II Ватиканського Собору.

Березовський ніяк не нарадується, що випустив в Україні "джина свободи"

Борис Березовський вважає, що вкладення грошей в українську помаранчеву революцію було найкращим його вкладенням. Про це заявив виконавчий директор Фонду громадських свобод Олександр Гольдфарб. "Я на цю тему кілька разів розмовляв з Березовським, і він вважає, що це найефективніше вкладення грошей", – сказав Гольдфарб. За його словами, для Березовського головне полягає в тому, що в результаті помаранчевої революції в Україні перемогла свобода. "А інше, що там, можливо, вкрали кілька мільйонів, що він не одержав визнання, як людина, що сприяла перемозі свободи – для нього це не так важливо", – сказав Гольдфарб. "Він вважає, що найголовніше в тому, що допоміг звільнитися вашій прекрасній країні від імперії зла", – додав виконавчий директор Фонду громадських свобод.

За його словами, Березовський дещо розчарований тим, що відбулося в наступні два роки, але вдоволений тим, що "джин свободи" випущений із пляшки. У вересні 2005 року після обвинувачень у фінансуванні Березовським президентської виборчої кампанії Віктора Ющенка, глава держави заявив, що не одержував грошей від Березовського або з будь-яких інших іноземних джерел. Народні депутати Давид Жванія та Олександр Третяков, фірмам яких, як стверджував Березовський, були перераховані ці кошти, також спростували ці обвинувачення. У квітні 2006 року Березовський звернувся до суду з вимогою до Жванії та Третякова відзвітуватися про використання наданих їм 22,850 млн. доларів США "на розвиток демократії в Україні".

Дядя Толя-Унітаз

На вулиці брудно. Жовтогаряче листя, втопане у перший сніг, перетворюється на гідку кашу. Брудно на душі. Прочитавши газету, хочеться вимити руки, посидівши в інтернеті – прийняти душ. Перегляд телевізора останнім часом все більше нагадує дайвінг у вигрібній ямі. Мудрі інструктори-аналітики захоплено коментують колір та консистенцію отого всього, пояснюють, куди і чому воно попливло, та авторитетно передрікають – зараз із самих глибин підніметься отаке і отаке. Їм добре – вони можуть цим дихати без аквалангу. А нам навіть через телевізійне скло смердить. Перемикаєш іншу програму, перегортаєш сторінку газети – а там газ. І знову немає чим дихати. Навіть по радіо – газ, хоч це і суперечить законам фізики.

Пам'ятаємо, 1998-го року ми повернулися в Україну і були вражені тим, що кожен киянин на пам'ять знав частоту генерації електроенергії, і не тільки поточну, але й критичну, після якої – амба. Сьогодні в метро вам охоче розкажуть про граничну ціну енергоносіїв для вітчизняного експорту. Немовби це самі експортери їдуть у вагоні до станції "Хрещатик". А для відпочинку – пісні, танці і розмови з "зірками", "шутки юмора", та конкурс "Міс Освенцим, ой, пробачте, Європа 2006" – щось середнє між репортажем з концертів та дефіле на об'їзній.

Вам подобається таке життя? Нам – ні. І тому ми спробували розібратися у ситуації та знайти своє місце у цьому світі. Таке, щоб не дуже смерділо. Отже почнемо з політики. Це справа брудна – переконують нас звідусіль. Можемо погодитися. Але політики – не єдина брудна професія.

Нашим сусідом у далекому дитинстві був дядя Толя-Унітаз.

За фахом – асенізатор, за покликанням – теж. Але він завжди перевдягався у чисте, коли не на роботі, і ретельно мив руки. Мабуть, тому, що був людиною простою і неосвіченою. А от освічені політики роблять інакше – самі копірсаються у лайні, вони переконують нас із вами, що саме з нього створений весь світ. Моралі не існує, слово нічого не означає, порядність давно застаріла. Спеціально навчені люди – політологи – навіть мову спеціальну вигадали. Замість "брехня" говорять "ПіАр", замість "покидьок" – "перспективний політик", а зрада у них називається "гнучкістю". Перемагає той, хто всіх обдурить, тому найбільш безчесна людина має бути отаманом – спікером, міністром, прем'єром. Ми з вами таким чином не маємо шансів на політичну кар'єру, а значить – приречені бути другим сортом. І все це тільки з однієї причини – ми не покидьки.

Ми наївно вважаємо, що добро все-таки відрізняється від зла, і тому носимо презирливо прізвисько "електорат". Максимум, на який може претендувати електорат – проголосувати на виборах. За кого? Не смішіть. За "перспективного політика", хіба вам погано пояснили? Тут тон задають нові багатії, по-французьки – нуворіші. В свою чергу вони поділяються на дві категорії – нуворішки та нуворюги. Останні ближчі до політики, перші – дальші. Але тих та інших об'єднує переконання – існує універсальне мірило для речей. Бабло, воно ж лаве, воно ж сармак, воно ж капуста, воно ж башлі... Башлі в руки – будуть звуки. Нема лаве – нема коханне. Якщо ти такий розумний – де твої гроші? Сиди і не гавкай.

Для нуворюг ми – другий сорт, тому що у нас немає бабок. Для політиків – другий сорт, тому що у нас є совість. Невже ми й справді другий сорт? Давайте одразу визначимося, хто такі "ми",

щоб не плутатися. "Ми" – це ми з вами. Люди, які виробляють думки. Записують або просто обговорюють, слухають, додають, заперечують – головне, працюють з думками.

Можна було б назвати нас інтелігенцією, якби цей термін не був таким заяложеним. Ми вміємо й любимо читати, а пишемо майже без помилок. Ми завжди намагаємося думати своєю головою і вміємо переконувати друзів та знайомих. Ми – меншість у суспільстві, та сама, про яку зневажливо відгукуються лідери сучасної політичної думки. Нас дійсно мало, і так було завжди, але чи можна обійтися без нас?

От про це, власне, і поміркуємо. Чи може існувати суспільство без політики? Ні. Так само, як місто без асенізаторів. Просто ті й інші повинні знати своє місце. Чи може існувати світ без економіки? Ні. Але чуючи чергового разу, що гроші – всьому голова, і все у світі можна купити, ми одразу зі співрозмовником погоджуємося. Правильно! Ти вважаєш, що все можна купити – скажи тоді, почім буде трахнути твою доньку? А у збоченій формі? Ви знаєте, ніхто ще ціни не назвав.

Дискусія на цьому зазвичай припиняється, але сам собою напрошується висновок – за гроші можна купити таки не все, а це означає, що економіка теж не має контрольного пакету у суспільстві. Чи, принаймні, не повинна мати. Ви любите музику?

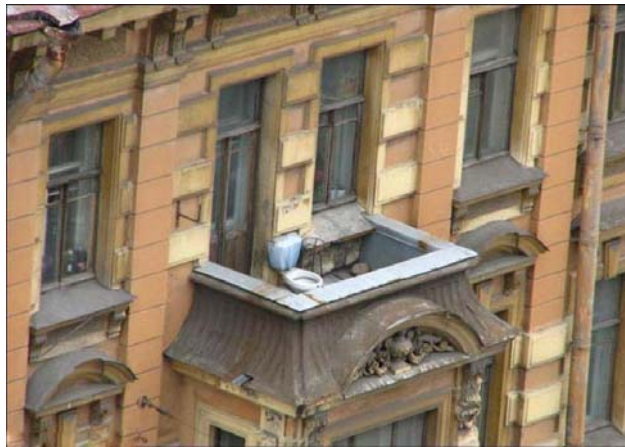
Ми любимо, тому дозвольте аналогію з оркестром. Тим більше, що весь світ – театр, як твердив свого часу яскравий представник інтелектуальної меншості. У нашій оркестровій ямі економіка виконує роль ритм-секції. Навіть за звуком вона схожа – бум-ца, бум-ца-ца. Без неї музики не зіграєш. Політика – це духові інструменти. Блищать, сурмлять, завжди гучні й агресивні. А ще існують струнні. Капризні, тихі, ніжні. Однак без них оркестр може заграти хіба що військовий марш. Або "жмурика". Здогадуєтесь, хто грає роль струнних?

Правильно. Гуманітарна сфера. Якщо хочете – культура. Ми з вами весь час сумніваємося, сваримося, голоси тремтять, струни розтягуються – а все одно без нас музика не звучить. Є в оркестрі ще одна штуковина, яку зазвичай не чути, але без якої не вийде навіть "Мурки". Називається вона камертоном. З цим пристроєм зв'язуються струнні й навіть духові при виробництві та ремонті, ба, й ударні теж трошки підлаштовують, щоб не деренчали.

І у нашому суспільстві є такий камертон. Це – мораль. Гуманітарії найбільш чутливі до цього камертону, і політика повинна іноді з ним зв'язатися, та й економіка теж. Грубий приклад співвідношення моралі й економіки: будувати ГЕС, затоплюючи при цьому заповідник – аморально, а тому небезпечно. Ну, а наше суспільство-оркестр сьогодні обходиться без струнних і без камертону. І вакантні місця тимчасово заступають "зірки" як єдині представники культури та "моделі" як єдиний моральний орієнтир.

Але повернімося з оркестровою ямою до вигрібної, тобто нашого з вами сьогодення. Суспільство не може існувати у системі координат коаліція-газ. Потрібна ще одна вісь, ще один важіль впливу на суспільство. І цей важіль – культура. "Ви – романтики", – скаже хтось. А ми заперечимо: ні. Ми просто дбаємо про гігієну. Особисту та громадську.

Бо якби дядя Толя-Унітаз колись завітав до нас у гості з брудними руками, бабуся його на поріг не пустила б. Вона і так кожного разу немовби ненавмисне вела його до миски з водою та давала мило. А політики тягнуть до нас свої немиті кінцівки, і ми їх не тільки не женемо, але й садовимо за стіл. У результаті

сьогодні не можемо відповісти дітям на елементарне запитання – що добре, а що – погано?

Як називається людина, що подала заяву до РАГСу з однією, а прийшла на весілля з іншою? Або такий приклад – ви купили квартиру, приїхали з меблями, а тут старий господар говорить – я передумав, от людина запропонувала мені більше, то я вам гроші повертаю, і везіть меблі куди хочете. Як би ви назвали такого господаря? Перспективним політиком? Чи все-таки покидьком? А тепер спробуйте пояснити своїй дитині, в чому різниця, застосовуючи приклади з українського сьогодення. Йдеться про гігієну і тільки. Про дітей, яких ми не хочемо виховувати політологами, або, по-простому, брехунами. Про друзів, яким хочемо довіряти. Про коханих, які не мають продавати себе нуворишкам та нуворюгам. Чи через те, що меншість, ми не маємо на це права?

"Кого ви хочете переконати? – запитають у нас, – Політиків чи бізнесменів?" Ні. Ми наївні, але не настільки. Ми переконуємо самих себе. Тобто нас із вами. Дозволимо собі автоцитату з дореволюційної статті "Бидло": "У нашому дитинстві існувало чітке визначення для людей, які не читають книжок, не ходять до театрів і взагалі культурно не розвиваються. Не маємо на увазі нікого конкретно, але таке явище носило раніше назву "бидло". Так отож, пані і панове, сам собою напрошується цікавий висновок: керівною в країні є ідеологія бидла. Вона по-своєму щира і, можливо, по-справжньому опікується добром цієї країни. Можливо, вона включає навіть ідею процвітання. Але добро і процвітання в координатах бидла – це не те саме, що в наших з вами координатах. Звідси й усі проблеми."

На жаль, сьогодні ця думка знову стала актуальною. Бо вітчизняні політики зробили доленосне відкриття – НАЦІОНАЛЬНОЮ ІДЕЄЮ УКРАЇНЦІВ Є ДОБРОБУТ. І україномовній інтелігенції не варто нав'язувати суспільству інші свої думки. Отже навіть на ідеологічному рівні нас хочуть звести до свиней – повне корито як національна ідея. Носії ідеології бидла пішли в атаку по всьому фронту. І тут уже хочеться просто загорлати на всю вулицю: "Наших б'ють!"

Так, ми – меншість. І завжди були меншістю. Але наша робота – виробляти ідеї. Продукувати думки. І за нас із вами цю роботу ніхто не зробить – хай би він був двічі олігархом або тричі прем'єром. Так само як металурги, які, безперечно, є меншістю, пропонують свою продукцію суспільству, ми – пропонуємо своєю.

Коли тут раптом приходять дядя Толя-Унітаз і оголошує, що віднині національною ідеєю буде... Важкий випадок. Однак у нас з вами не залишається вибору – ми повинні не тільки захиститися, але й забрати свою частку влади над суспільством. Забрати – бо просто так нам її не віддадуть. Безперечно, вони сильніші, за них міліція з прокуратурою та банки з податковими. Але й ми маємо зброю, якою вони не володіють. Це – слово. І слово – досить потужна зброя. Особливо у теперішньому інформаційному суспільстві. Варто лише правильно застосувати її. Ну а задля годиться спочатку звернемося до політиків та олігархів із мирною пропозицією.

Хлопці та дівчата, давайте домовлятися по-доброму, нам все одно жити поруч у цій країні! Шановні політики! Робіть свої брудні справи, але мийте руки, коли йдете до нас. Як асенізатор дядя Толя. Шановні олігархи! Ви можете купити наші книжки, картини, кінофільми, але не думки. Пам'ятайте це. Влада у суспільстві має належати трьом рівноправним партнерам – політиці, економіці та культурі. Сьогодні ви поділили владу між собою. Але усі тиранії світу розбивалися об виробників ідей. Бо тирані завжди – бидло.

Ну гаразд. Пожартували, й годі. Все одно ані політики ані олігархи цієї статті не прочитають. Не всі вміють. Ба, навіть якщо прочитають – не зрозуміють. Тому звертаємося до вас, шановні читачі. Вони пішли в атаку. Сподівань на порозуміння немає. І свою частку влади нам доведеться забирати силоміць.

Попереду чекають важкі бої. А значить, треба починати готувати зброю – гострити епітети, шліфувати гіперболи, перерахувати дідуся Глібова у пошуку порівнянь. Вперед, шановні! З нами Бог! З нами Шевченко та Котляревський, Шекспір та Леонардо (не той, що черепашка-ніндзя, а да Вінчі), Рабіндранат Тагор та Лу Сінь. Невже з такою бандою ми не перемаємо?

Брати Капранови

КРАЇНА УКРАЇНА

Які долари на смак?

Трагікомічна подія нещодавно сталася в Умані. Коли працівники Черкаського обласного управління боротьби з організованою злочинністю затримували місцевого даїшника, якого підозрюють у хабарництві, на очах у правоохоронців він проковтнув 400 доларів. Працівники обласного УБОЗ отримали інформацію, що працівник ДАІ Умані, майор за званням, вимагає в одного з мешканців містечка 12 тисяч доларів. Цю суму майор вимагав частинами. Щоправда, наразі не повідомляють, яку саме послугу даїшник оцінив так дорого. Тож протягом трьох тижнів працівники УБОЗ мали змогу ретельно документувати, як майор отримує гроші. Коли ж нечистому на руку даїшникові мали віддати останню частину хабара, його вирішили спіймати на гарячому.

Побачивши правоохоронців, майор на їхніх очах проковтнув чотири столарові купюри. Мабуть, таким чином прагнув знищити докази, адже на купюрах із зображенням Франкліна спеціальним розчином було написано "ХАБАР". Проте такий відважний учинок не врятував хабарника. Працівники УБОЗ швидко зметикували та відвезли підозрюваного в лікарню, де тому промили шлунок і таким чином повернули позначені гроші. Нині майор перебуває в СІЗО.

Українців стане вдвічі менше

На Заході переконані у подальшому вимиранні населення України. До 2045 року кількість населення України зменшиться наполовину. Так вважають в ООН, зокрема у Відділі з питань народонаселення. Відділ підготував список дев'яти держав, кількість населення у яких різко скорочується. Перші два місця у цьому переліку зайняли Україна та Росія.

У доповіді "Народонаселення: завдання і цілі розвитку", яку представили у ООН, зазначено, що до 2005 року кількість населення світу зростає і досягла 6,5 мільярдів осіб. Це майже на 380 мільйонів більше, аніж у 2000 році. Однак цей приріст не торкнувся багатьох країн, здебільшого - європейських. Якщо вірити прогнозам демографів, то з 2000 по 2050 рік українців поменшає на 23 мільйони. Обженуть нас у цьому лише росіяни - їх кількість зменшиться на 35 мільйонів. Для порівняння - кількість населення Японії скоротиться на 17 мільйонів, Польщі та Італії - на сім мільйонів, Румунії - 5 млн, а Німеччини - чотири мільйони осіб. Найменше поміраємо білорусів та болгар, їх до 2050 року поменшає лише на три мільйони.

Щодо країн, де спостерігається демографічний вибух, то їх більше - 22. Одне з перших місць у ньому займають Сполучені Штати. Фахівці вважають, що таким успіхом США завдячують своїй імміграційній політиці: 40 відсотків від загальної приросту населення становлять іммігранти. Автори доповіді впевнені, що за найближчі 45 років на Землі стане ще тісніше, адже населення нашої планети виросте до 9 мільярдів. Причому основна частка цього приросту впаде на найменш розвинуті країни, населення яких зростає із нинішніх 5,3 мільярдів до 7,8 млрд. Згідно з текстом доповіді, середня тривалість життя людини збільшилася з 46 років у 1950-1955 роках до 64 років у 2000-2005. Наразі людей старших за 60 років є 10 відсотків від загальної кількості населення. А в 2050 році їх буде вже 22%. Велика частина людей похилого віку - жінки. У 2005 році жінок у віці старших 60 було на 67 мільйонів більше, ніж чоловіків.

SHOCKING STATE OF CANADIAN INTERNEE CEMETERY PROTESTED

A small Ukrainian Catholic cemetery located near La Ferme, Quebec, site of the Spirit Lake internment camp from 13 January 1915 to 28 January 1917, is in danger of disappearing entirely unless the federal government takes immediate steps to protect and restore what many Ukrainian Canadians regard as a sacred place, worthy of designation as a national historic site.

During a one-day symposium organized by the Spirit Lake Camp Corporation, on Wednesday, representatives of the Ukrainian Canadian community - Andrew Hladyshesky, president of the Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko, and Dr Lubomyr Luciuk, director of research for the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association - visited the cemetery, located in the adjacent boreal forest, at some distance from the main internment camp site.

Commenting, Dr Luciuk said: " In 1999, many of the internee crosses were still standing, and, while obviously neglected, this cemetery was surrounded by a small picket fence and marked with a wooden sign describing it as the final resting place of some of the men, and possibly children, held here during Canada's first national internment operations. Most were Ukrainians who had been herded up from the St Michael the Archangel Parish in Montreal, then transported north by box car, here forced to labour for the profit of their gaolers on the grounds of a large experimental farm. Today only two crosses still stand, the picket fence is down, the site is almost lost in the bush, and with it the memory of what happened here. While we endorse the work that the Spirit Lake Camp Corporation has been doing to establish an interpretive centre where the camp once stood, we are alarmed at the lack of any care being shown for the cemetery. For years now we have been asking Ottawa to step in and protect the site. They have ignored our requests. We would do this ourselves if we had the resources but, unfortunately, despite all the promises made to us over a year ago not a penny of the pledged funding has been received to date. We have today written to the Minister of Canadian Heritage, the Honourable Bev Oda, asking her to immediately provide us with the resources we need to acquire, restore and protect in perpetuity this hallowed ground. Innocents are buried there, far from their families and the communities they once knew. They are the only Ukrainian Canadians left at La Ferme. They lie here only because of their needless imprisonment as "enemy aliens." Those who so branded them have a moral duty to make sure that their final resting place does not itself end up being buried by the bush, neglected, forgotten, and finally lost."

Бронзовий "Ангел у леті"

На Личаківському цвинтарі у Львові відкрили пам'ятник видатному українцеві, митцю, лауреатові Національної премії України імені Т. Шевченка, кавалеру ордена Ярослава Мудрого, членові Національної спілки художників України Миколі Бідняку. Український художник із Канади Микола Бідняк (який, хоча народився в Україні та прожив тут останні десять років свого життя, так і не дочекався українського громадянства) належить до найдраматичніших постатей другої половини ХХ століття. Втративши в п'ятнадцять років унаслідок вибуху міни обидві руки, він зумів стати першокласним художником і створив стільки високомистецьких творів (які не раз і не двічі утверджували ім'я України у світі), що їх вистачило б на декількох творців. Він не горлав про свій патріотизм, він, ставши для багатьох прикладом життєвої відваги та могутньої волі до життя, просто дуже глибоко та щиро любив цю землю. "Асиміляція розв'язала б для мене всі проблеми, – зізнавався в розмовах. – Та я був і залишаюся лише Миколою. І лише Бідняком". "Оцеї Микола Бідняк – це титан українського іконопису ХХ століття, – свого часу говорив про нього видатний

львівський скульптор Дмитро Кравич. – Сильнішої індивідуальності в сакральному мистецтві нашого часу не маємо. Думаю, що творити такі шедеври може тільки багата на красу – і красу неземну – людина, якій є доступним інший висотний світ. Творчість цього геніального Маестро (міжнародній спільноті його відкрила Світова асоціація митців, що малюють устами або ногами, в

князівстві Ліхтенштейн, а Україні – співачка, львів'янка і дружина художника Марія Майчик) – різноманітна за жанрами, унікальна складною технікою виконання та багата палітрою кольорів. Вона настійно вимагає глибокого всебічного вивчення. Ми ще не знаємо, ким є для нас Микола Бідняк, не усвідомлюємо, поруч із ким ходимо".

Не усвідомили ми, ким він був, і досі. Бронзовий пам'ятник, в основу якого ліг твір "Ангел у леті" Миколи Бідняка, на кошти московського бізнесмена Валерія Левіна та його дружини Людмили (з якими сім'я Бідняків познайомилася в Криму ще за життя пана Миколи) створив львівський скульптор Микола Посікіра. Як зізналася Марія Бідняк, коштів на монумент ні в рідному Львові, ні в Україні не знайшлося.

"До речі, цей чоловік приїде на відкриття пам'ятника до Львова, – розповідала пані Марія. – Уродженець Києва, а нині москвич, який намагався розмовляти з Миколою українською, настільки захопився силою його особистості та таланту, що коли прочув про фінансові проблеми встановлення йому пам'ятника, без вагань узявся вирішити їх. Щодо мене, то черговою своєю метою бачу видання солідної монографії про Миколу Бідняка. Її написав доктор мистецтвознавства Володимир Овсійчук, але вона вже три роки без жодного руху лежить у видавництві "Мистецтво". Я зверталася і до Президента України, й до Катерини Ющенко і – тричі – до Міністерства культури, не кажучи вже про чиновників нижчих рангів, аби посприяли в її видавництві, але віз і досі там. Коштів на видання цієї праці немає, попри те, що найкращі свої твори Микола Бідняк безоплатно передав у дар поважним українським музеям. Виглядає на те, що Микола Бідняк не потрібний своїй Україні й після смерті, хоча саме його долю та творчість, напевно, можна вважати найкращим прикладом патріотизму, громадянської та суто людської мужності".

Ярина Коваль

КРАЇНА УКРАЇНА ЯНУКОВИЧ ТОЧНО ЗНАЄ, СКІЛЬКИ ЗЖИРАЄ КОРУПЦІОНЕР

Втрати держбюджету від корупційних схем в цьому році досягли 9 млрд. грн. "Втрати державного бюджету через корупцію в бюджетній сфері лише поточного року досягли 9 млрд. грн. Порівняємо, при витратній частині бюджету на поточний рік в 140 млрд. грн. – 9 млрд. зжирала корупціонер, а ми говоримо про те, що нам не вистачає 7 млрд. дефіциту". У зв'язку з цим прем'єр підкреслив, що факти корупції мають бути оприлюднені. "Ми повинні знати в лице корупціонерів і вони повинні бути покарані", - сказав прем'єр-міністр України Янукович, відкриваючи в другу річницю українського майдану середу засідання уряду.

Він додав, що за інформацією ГоловКРУ, бюджетні порушення стосувалися, зокрема, нецільового використання коштів у ході виконання державних програм, завищення вартості робіт, послуг і матеріальних цінностей, безкоштовного надання в користування природних і матеріальних ресурсів, заниження орендної плати, а також незаконної передачі державного і комунального майна бізнес-структурам. "Одним словом, цілий букет надзвичайно серйозних зловживань і порушень. І запах цього, так би мовити букета, суспільство відчуває виразно", - зазначив Янукович. Потім сказав "Гав" і з полегшенням помацав сховане в кишені дзеркало.

Поки пані Янукович розмірковує, що мало не стала "першою леді" України..

..Софія Ротару танцюють з ПроФФесором

Свідка у вбивстві Чорновола отруїли?

В організмі померлого свідка у справі про загибель В'ячеслава Чорновола Івана Шолома знайдено хімічні речовини, які могли бути причиною його смерті. Про це повідомив начальник головного слідчого управління Генпрокуратури Ренат Кузьмін. "Дійсно, у його організмі виявлені хімічні речовини, які відсутні в яких би то не було харчових продуктах, воді і всьому іншому. Це може бути навмисне отруєння", - заявив Кузьмін. За його словами, хімічні речовини, що були виявлені в організмі Шолома, у звичайних харчових продуктах не містяться. "Але вони можуть міститися в ядохімікатах, у сільськогосподарських

добривах. Сьогодні ми з'ясуємо, де він працював раніше, чи не міг він отруїтися там, адже організм міг накопичувати в собі, а потім доза перевищила допустиму", - сказав Кузьмін.

У той же час, він відзначив, що Шолом "дійсно помер від ішемічної хвороби серця". "Але зупинку серця може викликати все, що завгодно, у тому числі і хімічні речовини, які були знайдені в його організмі. Вони могли сприяти смерті. Причина смерті дійсно та, яку назвав генеральний прокурор. А от що підштовхнуло, що вплинуло на серце – може бути, і хімікати", - пояснив він.

Кузьмін також повідомив, що свідчення про те, що організація убивства В'ячеслава Чорновола спочатку розроблялася російськими спецслужбами, перевіряються. "У тому числі й інформацію про спецпідрозділи, що нібито займалися цим, і про спецслужби Російської Федерації. Усе це в стадії перевірки. Але не варто до таких заяв ставитись занадто емоційно – кожна людина може дбати лише про свої інтереси або помилятися", - сказав він. Кузьмін також пообіцяв, що "до кінця року розслідування буде інтенсивно рухатися вперед", однак не зміг назвати конкретні терміни.

Смерть Гонгадзе і замах на Ющенко – ланки одного ланцюга?

Колишній слідчий і депутат Верховної Ради Ігор Пилипчук, помічник якого працював Георгій Гонгадзе вважає убивство журналіста й отруєння президента Віктора Ющенка ланками одного ланцюга. "Це ланки одного ланцюга. У них проглядаються ті самі виконавці. Не міняються й ті, хто їх розставляє", - сказав він в інтерв'ю "Известиям". За його словами, люди, яких звинувачують у вбивстві Гонгадзе не убивали його. "На цих трьох повісили убивство Гонгадзе, оскільки вони причетні до двох аналогічних злочинів. Їх зробила група міліціонерів, яку називали "ескадроном смерті". Після суду ця трійця одержить сім-вісім років, по амністії їм зарахують рік за три і звільнять практично відразу після винесення вироку", - сказав Пилипчук. "За наявними у мене даними, вони виконали наказ, викрали Гонгадзе і вивезли з Києва. Убивала його інша група - за розпорядженням тодішнього глави МВС Юрія Кравченка і начальника апарату МВС Едуарда Фере. Вони повинні були налякати Гонгадзе, але переборщили й убили. Після цього смерть журналіста вирішили використовувати проти тодішнього президента Леоніда Кучми", - відзначив він.

"На касетах, нелегально записаних у кабінеті Кучми майором держохорони Миколою Мельниченком, є випадки президента на адресу Гонгадзе. На цьому і зіграли. Для оприлюднення плівок Мороз був необхідний. Підкинувши тіло практично на його город, організатори злочину прорахували, що Мороз буде змушений опублікувати дані прослушки", - додав Пилипчук. За його словами, злочин проти Гонгадзе організував глава апарату МВС Едуард Фере. "Це грамотний професіонал, генерал-полковник, він був "сірим кардиналом" у МВС, ми добре знайомі. За офіційною версією, він після убивства Гонгадзе впав у кому і дотепер лежить у госпіталі МВС. Насправді він виявився в Ізраїлю, у Натанії. Цю інформацію я перевірів ще раз через ізраїльтян", - сказав Пилипчук.

Там же, за його інформацією в Ізраїлі, знаходився генерал МВС Олексій Пукач "Слідство зробило усе, щоб Пукач не з'явився в Україні, щоб він не розкрив карти. Я ніколи не повірю, що генерал ростом 160 см. стрибав у яму і душив двометрового Гонгадзе", вважає Пилипчук. Також Пилипчук заперечує причетність заступника глави СБУ Володимира Сацюка до отруєння Ющенка. "Сацюк не трів Ющенка. Він пропонував йому допомогу на виборах. Заради цього вони і зібралися за вечерею", - вважає Пилипчук. Пилипчук входив у слідчу комісію, яка розслідувала загибель в автокатастрофі экс-лідера Народного руху В'ячеслава Чорновола. Екс-слідчий вважає, що і до цієї загибелі "приклали руку" українські спецслужби.

Покликав якось Месія сам себе на розмову. Глянув глибоко у дзеркало і прорік: "Недовзі уночі, ще не проспівують треті пісні, як один із нас зрадить мене". "Чи не я це, господи?" – злякався рябий чоловік із задзеркала. "Ні, не ти!" – розрадив добрий Месія. Той, втішений, поцілував його і ліг спати. Отак і сам Месія нечувся, як перетворився на Іуду.

От і все. Кінець української народної притчі. На добраніч, діти революції. *Von voyage*, коаліціанти, – вас чекають вологі Мальдіви і холодне шампанське. От і все. Кінець "помаранчевих цінностей", найпропагованішою з яких була "нова, моральна влада". І що цікаво – від морального удару нічого в лісі не дохло. (Якщо не рахувати гіпертонічний криз у Юрія Луценка і погрозу баби Параски Королук повиситися). Тепер натомість крилатої фрази "ці руки нічого не крали" новій владі, котра замістила ту нову, про яку ми зараз говоримо, доведеться змовчувати. А й правильно: навіщо політику руки, навіть бездоганно прекрасні, якщо такої якості в нього мусить бути голова?!

Погано прозирається майбутнє ще одного афоризму – "бандитам – тюрми". Одні громадяни припускають, що нова влада (та, яка найновіша) анулює цей імператив з причини його тривіальної очевидності, мовляв,

ясно, що бандитам тюрми, а що інше запропонувати бандитам – не джакузі ж у кожную камеру!

Інші громадяни сумніваються, чи не доведеться це гасло залишити для Генпрокуратури та міністра Луценка, щоб їм комфортніше було відстежувати протиправні дії та походження статків, приміром, Юлії Тимошенко. Думаю, це жарт. Але я не знаю, що думає з цього приводу нова влада, як у неї з почуттям гумору, зокрема чорного гумору.

Існує ще одна примовка, народжена революцією, – "Серьога, підрахуй!". Вона виявилася живучішою за кримінальні справи по факту фальсифікації президентських виборів. Сергію Ківалову ім'я би змінити (наприклад, на Іполит, чи там Сашко) – ну, щоб нащадки потім не здогадалися, про кого йдеться. Утім чоловік-приказка і так не комплексує, керує розбудовою правового напрямку в парламенті й, як завжди, зубато посміхається, навіюючи декому сатанинської сили ностальгію за груднем-2004.

От і все. Країна втратила "унікальний шанс" 2004 року. Зате раптово виявилось, що здобула "унікальний шанс до об'єднання нації" 2 серпня 2006 року. Принаймні за класифікацією президента Ющенка. Треба бути воїстину унікальним політиком, щоб той унікальний шанс довести до нинішнього "унікального шансу"! ОК, коли вже так сталося і націю конче треба було об'єднувати, "зшивати", як полюбляють віднедавна казати, то чому президент не латав сам, а доручив поночі це діло Віктору Януковичу? Словом, цей тонкий момент передачі голки для зшивання нації зрозуміли не всі українці. На Донбасі зрозуміли, а в Києві, Львові, Вінниці, Полтаві – ні. Люди, які восени 2004 року вихлопнули на вулиці, жадаючи іншого життя, інакшої влади, з іншими обличчям, системою, цінностями і структурою мозку, ці люди зараз ніяк не втямлять, чому від їхнього імені зліплено "уряд народної згоди". До 2 серпня "Наша Україна" мала, за різними соціологічними оцінками, від 5,5 до 8 відсотків довіри виборців, що загалом збіглося з рейтингом президента Ющенка.

Більша частина "нашоукраїнців" – майже пів сотні депутатів – не голосувала за уряд Януковича. Отже, відмінусувавши від того

жалюгідного рейтингу половину, отримаємо максимум 3-4 відсотка "помаранчевих", під прикриттям живого щита з яких Віктор Ющенко і благословив "уряд, що мусить об'єднати націю", та П'ятий Універсал.

Універсал – документ толковий, подекуди з елементами унікальності. Однак нам, від імені яких Універсал буцімто і укладався, хотілося б покращити своє враження від нього. По-перше, назва насторожує (пригадується доля його чотирьох попередників за часів Центральної Ради). По-друге, в написаному туманно уявляється, чи ж буде в державі єдина помісна церква, чи вступатиме Україна в НАТО, наскільки сильно бажатиме вступити в ЄС і наскільки глибоко заїде в СЕП – по кісточки, по коліно чи по причинне місце.

Тому не варто навіть замислюватися над можливими гарантіями його виконання – вочевидь, кожна з сил широкої коаліції виконуватиме ту частину, яка їй більше подобатиметься. Отже, мантра про "Президента всієї України, а не тільки її половини" зачарує лише пару десятків чоловік у державі – переважно "любих друзів", друзів "любих друзів" та ще кільканадцять зацікавлених у посадах бойфрендів. Тому, мабуть,

не варто було так сміливо розмножувати її у телезверненні до народу.

Баба Поразка та її бойфренди

Гризе думка: а Віктор Андрійович і справді вірить у те, що сказав, чи вже говорить за інерцією – щоб не зупинитися для думання і не збожеволіти в результаті цього болючого процесу?

Утім, ймовірно, захисні механізми організму настільки сильні, що вискакують у лиху годину, мов подушки безпеки, і рятують сумління від цілковитої катастрофи? До прикладу, можна розмірковувати приблизно так: якщо один вчинок Мороза – це зрада, то подальші подібні групові дії інших політиків – це вже начебто і не зрада, а тенденція, тобто закономірна правда життя, політичний мейнстрім. І це заспокоює. Відтак, можна рухатися далі за течією, вважаючи, що те, в чому пливеш, теоретично може стати в подальшому добрим для високих врожаїв якоїсь прекрасної державотворчої ідеї. Тільки не слід переконувати у цінності такої думки решту, бо звичка до дрейфу в подібному середовищі не дуже прикрашає велику європейську націю.

От і все. Припливли. Підсумком помаранчевої революції став Віктор Янукович на посаді прем'єр-міністра. Фактично спростована філософська аксіома про те, що не можна двічі увійти в одну і ту саму річку. Виявилось – можна. Якщо старанно бігти вниз по течії з правильною швидкістю, то можна вступити в ту самісіньку воду. Тільки антураж дещо зміниться.

Придивіться: Віктор Федорович пристойно вдосконалив свою українську, а Калашникова примусово поклали в шпиталь за неакуратний наступ на свободу пересування журналістів. Словом, декорі з оздоб помаранчевої революції донецькі прилаштували до себе.

Можна сміливо припустити, що Янукович не прагнучим грубого реваншу, скажімо, навряд чи він наважиться перший свій робочий візит здійснити до Івано-Франківська і метнути яйцем у того пацана, щоб воно, гад, на власних штанах відчуло прикрість колапсодного стану. Так що "дежа вю", звісно, не очікується. Проте й поступу країни теж.

Олена Зварич